

AVE MARIA

Nabožno-poučni
mesečnik.

—
LETNIK XXIII.
VOLUME XXIII.
(1931)

—
Štev. 3.

Izdajajo
SLOV. FRANČIŠKANI
V AMERIKI.

Commissary Provincial:
Father B. Ambrožič, o.f.m.
Lemont, Ill.

"AVE MARIA"

Issued every month by
THE FRANCISCAN FATHERS
Lemont, Illinois.
Phone Lemont 100-J2

Editor — Urednik:
Father S. Glavnik, o.f.m.
Lemont, Ill.

In the interest of the Order of St. Francis.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance or mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

Z dovoljenjem in odobrenjem prečastitega predstojništva.

Nekaj glasov o Baragovem Ave Maria koledarju.

KOLEDAR AVE MARIA ZA L. 1931. Izdali slovenski frančiškani. Chicago. Str. 170.

Osemnajstič gre obširni ameriški koledar med naše ljudi, tudi letos so mu slovenski frančiškani oskrbeli bogato vsebino in lepo obliko. Človek ga je iz srca vesel, kot je sploh vesel vsakega duhovnega ali gospodarskega pojava slovenskega izseljenstva.

Koledar je posvečen stoletnici prihoda velikega misijonarja Barage v Ameriko in ima spredaj tudi njegovo sliko. Ameriški Slovenci so v letošnjem poletju že storili prve korake, da bi Baraga dosegel čast oltarja. O njem ima koledar tri članke: dr. I. Zaplotnik je obširno napisal "Nekaj podatkov k Baragovim življenjepisom", dr. p. Hugo Bren ima pa dva članka s popolnoma novo vsebino: "Baraga in ljubljanski cenzorji" in izredno lepo in toplo izpeljano primeru med Barago in njegovim sodelavcem Fr. Pircem.

V koledarju je tudi več leposlovja, pesmi in povesti resne in šaljive vsebine. Prof. Jan Šedivy je sestavil obširen "Pogled v slovenski svet" in "Razgled po svetu"; prof. J. Pavlin pa članek "Narodi za katoliško akcijo". Iz knjige se razbere tudi plodonosno delovanje slovenske duhovščine, frančiškanov, benediktincev in svetnih duhovnikov; nič manj ko 108 jih deluje v Ameriki. V šolstvu jim pomagajo zlasti šolske sestre, ki imajo v 14. naselbinah 113 članic. Ameriški Slovenci imajo letos pet novomašnikov, novih kulturnih delavcev.

Še oglasov je človek vesel, ko vidi, kakor marljivi in podjetni so naši ljudje, da so dosegli razne lepe službe in se dvignili v blagostanju.

Nekaj člankov je pa zgolj angleških. Kažejo, da mladi rod deloma že ne zna več pismene materinščine in ga je treba seznanjati s slovenskim slovstvom že v angleščini.

Koledar krasi veliko lepih slik, vzeti iz Baragovega življenja in iz sodobnega življenja ameriških Slovencev. "Slovenec".

AVE MARIA KOLEDAR. Vsako leto prihaja med nas in vsako leto nam prinese kaj novega. Letošnje leto je še posebno zanimiv radi Baragovih proslav, ki so našle v tem koledarju nad vse zanimivega kronista. Ta koledar bo važna zgodovinska knjiga v tem oziru in morda večjega pomena kedaj čez leta, kakor sedaj mislimo. Poleg lepih člankov o našem apostolu ima koledar mične črtice, pesmice, članke znanstvene in poučne vsebine. Reči moramo, da vsak koledar prekaša prejšnji koledar, letošnji prekaša lanskega. Tudi članicam naše Zveze ga toplo priporočamo. Prepričani smo, da bo bravcu ne le v pouk, temveč tudi v uteljo, zato naj vsaka seže po njem in si ga naroči. Kako lepo je noročilo iz katoliškega sveta, kako izvirno je poročilo političnega življenja po državah in deželah. Še vsak koledar nam je prinesel zadovoljstvo v hišo in srce, tudi ta nam ga bo prinesel. Koledar se naroči v upravi Ave Maria, P. O. Box 443, Lemont, Illinois. Cena samo 50c. Zarja, december 1930.

KOLEDAR "AVE MARIJA" ZA NAVADNO L. 1931. Že osemnajstič je izšel ta koledar v Chicagu. Podaja prav verno podobo razmer življenja ameriških Slovencev. V velikih razmerah nove domovine se Slovenci vtaplajo, dasi jim je stara domovina pri srcu in čuvajo stike z njo. Baragova slika na naslovni strani in več slik iz Baragovega življenja pričajo že nazunaj, da je letošnjemu Ave Marija koledarju dal glavno lice in glavno vsebino Baragov jubilej. Baragi je posvečena pesem in pet člankov. Med temi je prezanimiva primera dveh velikih slovenskih misijonarjev: Barage in Pirca. Koledar prinaša poleg razgleda po svetu obširen razgled po katoliškem svetu, ki ga podaja prof. Pavlin v članku Narodi za katoliško akcijo. O stikih s staro domovino pričata tudi objavljeni sliki nadškofa dr. Jegliča in škofa dr. Rožmana. Mladika, št. 1, 1931.

Izšel je osemnajsti letnik koledarja "Ave Maria" za leto 1931. Knjiga se naroča pri tiskovni družbi "Edinost", 1849 W. 22nd Street, Chicago. Cena je 50c.

Koledar je letos posvečen spominu škofa Barage, katerega stoletnico prihoda v Ameriko je tekom leta 1930 svečano obhajalo več slovenskih društev in župnij. V knjigi so mnogi zanimivi podatki iz življenja tega gorečega slovenskega misijonarja in jezikoslovca med ameriškimi Indijanci. Tozadevno gradivo bogatijo tudi številne primerne slike, ki pa so največ posnetki iz Rezkove knjige.

Poleg spisov o škofu Baragi vsebuje knjiga tudi precej krajših spisov in pesmi. Vsa knjiga je dober dokaz, da je katoliško slovensko priselništvo v Ameriki precej aktivno na literarnem polju. Svoboda, januar 1931.

Slovenski pasijon v Clevelandu, Ohio.

KAKOR je bilo javnosti že naznanjeno, se društvo Kristusa Kralja št. 226 KSKJ. letos ponovno pripravlja, sporazumno z vodstvom fare sv. Vida in sodelovanjem vse častite slovenske duhovščine, za u-prizoritev pretresljive, krvave, pa tudi najveličastnejše drame krščanstva, za Pasijon. Prireditev se bo vršila pod pokroviteljstvom fare sv. Vida ter bo šlo polovico čistega preostanka za naše novo svetišče, ki se zdaj zida, drugo polovico pa za vzdrževanje, rent in čiščenje ter popravo kostumov, kulis in drugih pasijonskih potrebščin, ki so stale veliko denarja in ogromno truda.

Pred 19. stoletji se je ta drama odigrala na nam kristjanom svetih tleh Jeruzalema, ki jih je z nedolžno krvjo našega Odrašenika posvetila ter pokazala pot v zmotah poganstva blodečemu in trpečemu človeštvu, in s tem začrtala nove svetle smernice krščanske omike vsem narodom sveta. Dolga doba 19 stoletij ni izbrisala spomina in globoko sveto spoštovanje do te drame, ki je temelj krščanstva, in vera v Njega, v Krista, živi v milijonih človeštva. Vsi besni napadi in viharji nevere so se razbili ob nepremagljivi skali Večne Resnice. V vrtincu modernega življenja, ko v znamenju civilizacije 20. stoletja izpodriva stroj, elektrika in tehnika človeka, mu odvzema dostojanstvo in ubija dušo, ko se primerja surovi sili strojev in kot blago brez duše ponižuje in stavlja na trg brezvestnega izkoriščevanja, v tej dobi nam je bolj kot kdajkoli potrebna predstava Pasijon, ki nam v živih, nazornih slikah obudi zgodbe in nauke Večne Resnice, ki nam jih je mati v svoji ljubezni polagala v dušo že v najnežnejši detinski dobi, in nam jih je cepil oče kot vzor in smoter življenja. Isto so nas učili v šolah.

Neštevilno je danes zabavišč, gledališč in drugih prostorov, kjer se pa žal največkrat nudi za razvedrilo zabava s kvarnim vplivom strupene sape, še za zrele, odrasle ljudi, z naravnost usodnim vplivom pa za mladino. Nasprotno pa je ni predstave, ki bi po svojem veličastvu in vzvišenosti v versko-kulturnem in vzgojnem pomenu prekašala Pasijon. Zato pa je mala bavarska vas Oberammergau vzbudila zanimanje celega sveta, in tam se že stoletja prireja Pasijon. Ne samo vsi narodi, temveč tudi pripadniki najrazličnejših verskih sekt prihajajo k tem predstavam, ki kakor hladilni balzam vplivajo na ranjene duše in dvigajo človeka k luči in soncu večnega življenja.

Med nami Slovenci jih je le malo, ki bi mogli utrpeti velike stroške za potovanje v Oberammergau, zato bi bilo pa želeli, da se zanimajo vse slovenske naselbine širom Amerike za naš slovenski Oberammergau tukaj v Ameriki. Tudi naš Pasijon

je ogromna prireditev, ki pokazuje vse trpljenje našega Gospoda, od slovesnega prihoda v Jeruzalem, ko Ga ljudstvo navdušeno pozdravlja s "Hozana" in "Slava Sinu Davidovemu", Ga senči s palmovimi vejami, pogrinja svoja oblačila in trosi cvetja na pot, na tisto pot, po kateri prihaja zdaj spremljan od svojih dvanajstih apostolov, tako veličastno, nekaj dni pozneje pa krvaveč, razbit, s trnjevo krono na glavi, padajoč pod težkim križem, obdan, zaničevan in zasramovan od brezvestne druhal divjih vojakov, farizejev in pismarjev, kar se vidi v 9. in 10. dejanju. Od Njegovih dvanajstih apostolov Ga spremlja samo še eden, Janez, ki opira in tolaži do smrti žalostno Mater Marijo. Pretresljivo je srečanje svete Matere s trpečim Sinom. Pri tem prizoru ne ostane nobeno oko suho in med ihtenjem gledalcev se sliši glasen jok.

V drugem dejanju se vidi zadnja večerja, ko Kristus, vedoč da gre v smrt, podaja še zadnja naročila svojim učencem, postavi zakrament sv. Evharistije ter daje zapoved, da se ljubijo med seboj. Potem pa z enajsterimi (ker Judež Ga je bil šel medtem že prodajat), odide na Oljsko goro (četrti dejanje), kjer silno trpi, medtem ko trudni učenci spe. Naš Zveličar je silno žalosten, ko se čuti tako zapuščenega. Trikrat moli ves trpeč in trikrat budi Petra, Janeza in Jakoba, ki pa zopet omagajo in zaspe. Slednjič se Mu prikaže angel v sijajni svetlobi, ki Mu prinese kelih trpljenja. V tem pa se prikaže na oder izdajalski Judež, ki s hinavskim poljubom izda svojega Učenika Njegovim preganjavcem, duhovnom in vojakom. Pokaže jim svoje Božanstvo. Ko Mu na vprašanje: "Koga iščete?" odgovore: "Jezusa Nazareškega!" — pravi mirno: "Jaz sem", nakar popadajo vojaki kot od krča zviti. Še enkrat se to ponovi, potem se jim pa mirno da ujeti.

V tretjem in petem dejanju vidimo Kajfeža in njegove duhovne, ki kujejo zaroto in strežejo po življenju Nedolžnega. Pogodijo se z Judežem, ki jim proda svojega Učenika za 30 srebrnikov, že prepozno pa spozna svojo zmoto. V obupu preklinja svoje dejanje in denar, ki ga vrže nazaj, ter se onemogel zgrudi. "Resnično, resnično vam povem, eden izmed vas Me bo izdal," je rekel Gospod apostolom pri zadnji večerji in zgodilo se je . . .

V šestem dejanju Ga privedejo k Ponciju Pilatu, ki Ga pa noče soditi in Ga pošlje Herodu (sedmo dejanje). Tu Jezus pokaže svoje preziranje razuzdanemu zakonolomnemu Herodu, ko mu na vsa vprašanja ne odgovori niti besedice. Zlobni Herod Ga skuša na vse načine, zaničuje in smeši ter Ga naposled ogrnjene s škrlatnim, kraljevskim plaščem, pošlje nazaj Pilatu, da Ga on sodi. Naslednje 8. dejanje, se vrši zopet pred Pilatom, kjer besni

duhovni, farizeji in pismarji, žejni Njegove krvi, zahtevajo od Pilata, da Ga obsodi v smrt. Pilat ne najde nobene krivice na Njem in Ga hoče izpustiti. Privesti da Barabo, najhujšega tolovaja in ubijalca, ki je bil strah cele dežele ter jim da na izbiro med pravičnim Jezusom in tolovajem Barabo. Bila je namreč navada, da jim je izpustil za vsake velikonočne praznike enega izmed jetnikov na svobodo, katerega si je ljudstvo izbralo. Upal je, da bodo v izbiranju med Jezusom in strah in grozo vzbujajočim tolovajem Barabo, nedvomno izbrali Jezusa. Toda zlobni Kajfež, besneč po krvi Nedolžnega, pošlje svoje, njega vredne pristaše, z naročilom, da podkupijo in nahujskajo poulično druhal proti Jezusu. "Denar naj se vam ne smili! Barabo hočemo! Smrt Jezusu!"

Nahujskana, plačana druhal prihrumi v sodno dvorano, besno kričeč: "Izpusti Barabo! Križaj Jezusa!" Boječ se upora, izpusti omahljivi Pilat Barabo, Jezusa pa da bičati, da pomiri množico in jim vsaj deloma zadosti. Pokaže jim Ga, razbičanega, krvavega, s trnjevo krono na glavi: "Glejte človek!" — "Križaj Ga! Križaj Ga!" je edini odgovor besneče druhal. "Jezus je upornik in mora umreti! Ako tega izpustiš, te zatožimo cesarju!" rjove Kajfež in druhal ponavlja: "Cesarju te zatožimo!"

Pilat se ustraši grožnje ljudstva in obsodi Pravičnega, čeravno ni našel nobene krivde nad Njim, v kljub svarilom in prošnjam svoje žene Klavdije, ki mu je dvakrat poslala sela in razodela strašne sanje, ki jih je imela prejšnjo noč. Umije si roke: "Jaz sem nedolžen nad krvjo tega Pravičnega! Vi glejte!" — "Njegova kri naj pride na nas in naše otroke!" mu odgovarja druhal.

V 9. in 10. dejanju sledi križev pot v vsej svoji grozoti. V 11. dejanju pa naš Odrešenik že visi na križu, med nebom in zemljo, in z Njim vred dva razbojnika, Dismas in Gesmas. In še zdaj v silnem trpljenju Ga razdivjana druhal zasramuje. On pa prosi: "Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!" Svojo žalostno Mater, ki z Janezom in Marijo Magdaleno stoji pod križem, izroča Janezu: "Mati, glej Tvoj sin! — Sin, glej, tvoja Mati!" Ko po besedah: "Dopolnjeno je! — Oče, v tvoje roke izročam svojo dušo!" zatemni sonce, v silnem potresu pokajo in se rušijo skale, grom pretresa in strele razsvetljujejo temo, mrtvi vstajajo iz grobov, prestrašeno ljudstvo pa spozna, da so križali Mesijo.

Kakor je to dejanje grozno, tako je veličastna poslednja, živa slika od smrti vstalega Zveličarja.

Slikovita, nalašč za to napravljena je scenerija (kulise), skale, drevje, pestri, dragoceni kostumi, tehnične in električne priprave za oblake, blisk in grom, pretresljiva godba, v srce segajoče petje pod vodstvom našega umetnika, pesnika in glasbenega mojstra, slovenskega rodoljuba, g. Ivana Zorman.

V predstavi nastopi nad 150 oseb broječa množica in mnogo izvežbanih igralcev. Vse to vam jamči, da je štiri ure trajajoča predstava vredna, da jo vidijo in posetijo rojaki tudi iz najbolj oddaljenih naselbin širom Amerike. Lanski dve predstavi so posetili mnogi tujci, med njimi tudi protestantje in pravoslavni, in so se vsi tako pohvalno izrazili, češ, da kaj tako veličastnega in pretresljivega še niso videli in da ne pozabijo vse življenje.

Priznanje, ki ga s tem dobimo Slovenci od drugih narodnosti, dviga naš moralni ugled ter nas, po številu majhen narod, postavlja v vrsto velikih narodov. "Ne s kralji in cesarji in slavnimi vojskovodji, katerih kot majhen tlačan narod nismo imeli, marveč z našimi kulturnimi deli se lahko ponašamo in dokažemo, da smo omikan, enako vreden narod vsem drugim," je izjavil naš Ivan Zorman v svojem govoru na sestanku pasijonskih igravcev, in je živa resnica.

Na naš slovenski Pasijon v Clevelandu, ki je ena največjih versko-kulturnih prireditev, je lahko ponosna naša mati K.S.K. Jednota, vsi zavedni ameriški Slovenci in katoličani. Ker pa ta ogromna stvar zahteva silnih denarnih in materialnih žrtev, katere z vsem naporom, samozatajevanjem in žrtvovanjem svojih življenskih interesov, težko zmagujemo radi današnje gospodarske krize in konkurence filmskih gledališč, vsled česar smo tudi morali znižati vstopnino, apeliramo na vso zavedno slovensko javnost, naselbine, društva, časopise in rojake sploh, da nas podpirajo v našem nesebičnem delu. Sklenili smo, da bomo kot podpornike slov. Pasijona objavili imena z naslovi v naših programih in časopisju, vsa tista društva in posameznike, ki kupijo za to določene vstopnice k predstavi, ki bo 1. marca ob 2. uri popoldne v Slov. Narodnem Domu, ali pa za predstavo, ki bo 29. marca v istem Slov. Nar. Domu, ravno tako ob 2. uri popoldne, za ceno \$4.00 ali pa nam pošljejo znesek \$2.00. Prosimo vse slov. župne urade, da stvar priporočijo svojim vernikom, društvene uradnike, da položijo zadevo na srce društvenim članom, in časopise, da nas priporočijo svojim čitateljem.

Cene navadnim vstopnicam so: \$2.00, \$1.50, \$1.00 in 50c in se naročajo pri tajnici slov. Pasijona, Mrs. Mary Hochevar, 1206 E. 74th St., Cleveland, Ohio, telefon Endicott 3954. Na tem naslovu se dobe tudi vse informacije.

Podpirajte plemenito stvar, kulturo, naš slovenski Pasijon v Ameriki, naš Oberammergau!

Za odbor slovenskega Pasijona v Clevelandu, O.:

REV. B. J. PONIKVAR, pokrovitelj;
LOUIS OBLAK, režiser;
FRANK TEKAUTZ, predsednik;
MARY HOHEVAR, tajnica;
JOSEPH JEMC, blagajnik.

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe katoliški Cerkvi.

Naročniki so deležni duhovnih dobrot franč. komisarijata. — Naročnina \$3.00, izven Zdr. držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

Marec, 1931.

Z Bogom in Marijo za narod!

23. letnik.

Kako sem se s sv. Jožefom seznanil.

KAPELICA zavoda, v katerem sem preživel mladostna leta, je bila posvečena varstvu sv. Jožefa. Oltarna slika, delo domačega umetnika, je predstavljala božjega rednika z lilijo v roki, v starosti kakih 30 let. G. vodja, ki je sv. Jožefa kot svojega patrona še posebno častil, je imel izredno zaupanje vanj in je tudi najraje o njem govoril. Toda kljub temu sem ostal nekam hladan napram Jezusovemu krušnemu očetu.

Po končani maturi sem napravil daljši izlet k morju. Mimogrede sem posetil tudi svojega strica, višjega uradnika v obmorskem mestu. Nesreča pa je hotela, da sem bil na železnici okraden. Nepovabljen gost mi je odnesel ročni kovčeg in nekaj potopisnih knjig. Ko sem svojo nezgodo teti pripovedoval, mi je brž segla v besedo:

"Ali se nisi pred odhodom na pot priporočil varstvu sv. Jožefa?"

"Ne!" sem se kratko odrezal.

"Nisi prav naredil. Poslušaj, kaj ti naročam. Zdaj si še mlad, zato me ne boš docela razumel, ko boš starejši, se boš spominjal mojih besed in mi boš dal prav. Na sv. Jožefa nikdar ne pozabi, posebno pa ne, kadar se odpravljáš na pot. Mi vedno tako delamo in, hvala Bogu, naše zaupanje vanj nas še ni varalo.

Tetin opomin me je v živo zadel. V hipu mi je vstalo pred duševnimi očmi vse, kar sem kot dijak lepega slišal o sv. Jožefu.

Moja teta je bila resna in izobrazena gospa, in kar jo je še posebno odlikovalo: bila je tudi praktična katoličanka. Cerkvi je dala enega duhovnika in dve karmeličanki. Tudi njena mlajša hči in zet sta se marljivo udeleževala na karitativnem polju.

Zato se mi je zdel tetin nasvet moder in upoštevaren vredn.

Po večerji sva s stricem nekoliko posedela. Vse je hotel vedeti: Kako je doma, kako je bilo v šoli, kam

nameravam v bodoče. Končno sva prišla tudi na poldanski razgovor s teto.

"Da, da!" je pripomnil stric veselo, "teta ima prav, le poslušaj jo! Sv. Jožef je naš hišni patron. Njegova pomoč je čudovita. Kakor veš, sem jaz že od mladosti večkrat bolehal. Zato si tudi nisem domišljjal, da bom v službi kaj posebnega dosegel. Uverjen sem bil, da bom leta in leta garal, predno pridem do razmeroma majhne pokojnine. Pa zgodilo se je nekaj nepričakovanega: napredoval sem od stopinje do stopinje in si še dosti dobro postlal za stara leta."

"Kako se je pa to zgodilo?" sem ga radovedno prekinil.

Tedaj je pa stric vstal in napravil par korakov po sobi, nato je stopil v kot, kjer je na okusno izrezljanem podstavu stala soha sv. Jožefa in rekel tehtno: "To je ta napravil!"

Skoro bo 20 let od takrat. Strica in tete ni več, že 3 leta ju krije hladna gruda. Toda spomin na nju je v mojem srcu še vedno mladostno svež. V moji sobici stoji namreč soha sv. Jožefa — njuna dragocena zapuščina. Pogled na njo mi dan za dnem kliče v spomin tisti lepi večer, ko sem prvič vzljubil prečistega ženina presvete Device. In ni mi žal! Žal mi je le ob misli, da nisem prej поблиžje poznal tega velikega in ljubeznivega priprošnjika. Moja vera in zaupanje vanj je danes tako globoko, da ga ne omaja, kaj šele izruje, noben vihar.

Stanovitno češčenje in trdno zaupanje poplača sv. Jožef s čudovitimi uslišanji. Zdaj popolnoma razumem sv. Terezijo, ki je vedno in vedno poudarjala: "Izbrala sem si za zavetnika in variha sv. Jožefa in se mu prav goreče priporočala. Njegova pomoč mi je zasijala na viden način. Ne spominjam se, da bi ga kdaj kaj prosila, pa da bi me ne bil uslišal.

Zdi se, da daje Vsemogočni drugim svetnikom milost, da nam pomagajo le v tej ali oni potrebi, slavni sv.

Jožef pa — kakor vem iz lastne skušnje — raztega svojo moč na vse potrebe. Gospod nam želi s tem dati tale nauk: Kakor je bil sam na zemlji pokoren sv. Jožefu in priznaval v njem očeta in predstojnika, tako izpolnjuje z veseljem še sedaj v nebesih njegovo voljo,

da mu usliši vse prošnje.

To ni bil samo trenutni izliv čustev, te vzvišene besede ji je narekovala nesebična ljubezen do trpečih duš.

Poskusi in stori še ti tako!

Dr. Fr. Trdan.

Strah božji.

Rev. Odilo, O. F. M.

RESNEM postnem času smo in zato resno premišljajmo — Strah božji je začetek modrosti!

Strah božji je poleg zapovedi ljubezni velika postava božja. Trdimo lahko, da zavzema sveti strah polovico svetega pisma, med tem ko druga govori o ljubezni. Kakor ne moremo oznanjati krščanstva brez glavne zapovedi — zapovedi ljubezni, tako si ne smemo domišljevat, da sadimo kakšno posebno trdno vero v ljudska srca, če ne povdarjamo strahu Gospodovega. Oboje spada k ekonomiji zveličanja in posvečenja.

Ker ima človek dvojni namen: čast in večno zveličanje, mora biti naravno tudi strah dvojen: strah Boga razžaliti in strah pogubljen biti. Prvi strah se imenuje "strah otroka", drugemu pravimo "strah hlapca". Prvi je skrb za čast božjo, drugi je briga za lastno dobro. Prvi strah je torej popolnejši, ker korenini v ljubezni božji. Drugi je nepopolen, a vendar ne slab. Opravičena skrb za zveličanje je nekaj naravnega in zato dobrega.

Poglavitni med darovi sv. Duha je strah božji. Kakšna je začetna zgodba strahu božjega? Vera nam predstavlja Boga kot neizmerno večno veličastvo, kot neizrečeno svetost, kot neskončno ljubezen. Neskončno Velikega in Svetega ne smemo, neskončno Ljubeznivega in Dobrega ne moremo razžaliti. Kdor enkrat sluti, kdo je Bog, ta pozna samo eno zlo na svetu: ločitev od najvišje in preljubeznive Dobrote po grehu. Nismo še v nebesih, kjer je vtis božanstva na dušo tako mogočen, da pride greh do nemogočnosti, toda neki skrivnostni sram bi se moral polasčati človeka, kadar koli se postavi proti Bogu. Prešinjeni bi morali biti od onega razpoloženja, ki ga imenujemo spoštovanje, kar je skoraj bistvo vere.

Če bi ne bilo nikakih drugih dokazov za resnico katoliške Cerkve, ena okolnost je, da se v svojih obredih bliža Bogu s čudovito svetim trepetom in spoštovanjem. In to je nezmotljivi dokaz njene pristnosti. Če vidimo, kako se Cerkev prikloni pri imenu Jezus, kako zbrano pade na kolena pred Najsvetejšim, kako tekmuje za lepoto hiše božje, potem vem dovolj. Cerkev, ki tako moli, mora biti od Boga in mora k Bogu voditi.

To kar velja o službi božji, lahko rečemo o morali Cerkve. Katoliška morala je morala strahu božjega. V najmanjšem grehu gleda večjo nesrečo, kot je poguba celega sveta. Večji strah ima pred žaljenjem

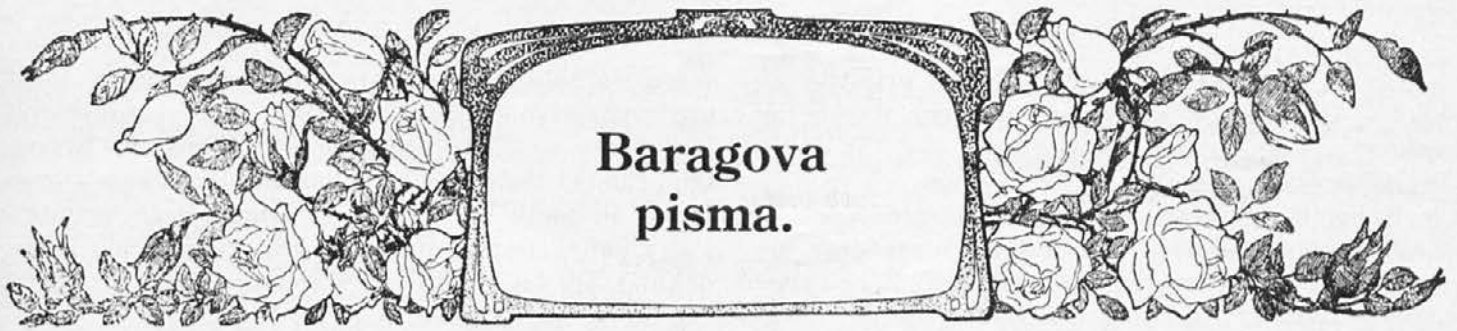
Najvišjega, kakor nad vsemi takozvanimi nesrečami, ki lahko zadenejo človeka ali človeštvo. Tako Cerkev ljubi, tako spoštuje svojega Boga. Žalibog je pa resnica: katoliška morala strahu božjega ni morala širokih mas. Nežna občutljivost za čast Najvišjega je izgubljena. In to je začetek bližajoče se katastrofe. Oni, ki se Boga ne boje, se imajo vsega bati.

Poleg strahu otroka, ki je posebni dar sv. Duha, pa poznamo tudi strah hlapca, strah, ki izvira pred bojaznijo kazni. Da, pretresljivo resne so resnice sv. vere. Nista jih v stanu zasenčiti, niti križ niti tabernakelj. Nedopovedljiva je pravičnost božja. Strahovita je obsodba greha, ki je bila izrečena v raju in bo donela do dneva plačila, ko zemlja v prah se bo zdrobila. Vesoljni potop, žvepleni sodomski dež, vojske, revolucije, nalezljive bolezni, potresi — to so glasovi strahu božjega. Je postava smrti in smrt je bridka postava. Sodba pride, ki ji ne bo nihče ubežal, sodba o vsem, kar smo mislili, govorili, delali, opustili, sodba, ki ne pozna usmiljenja, ki odločuje nad večnostjo končno in v zadnji instanci. Pride vesoljna sodba z gromovitim: Poberite se, prokleti, v večni ogenj! Obstoje pekeli, kraj večne ločitve od Boga, in neprestane muke v družbi satanski in v tovarišiji izvržkov človeštva. To je kazen za greh.

Obstoje torej za nas vse nevarnost pogubljenja. V tej neposredni in vedni nevarnosti so smrtni grešniki. Saj ne vemo ne ure ne dneva! V tej nevarnosti so mlačni, ker vsak hip jim lahko spodrsne, da padejo. V tej nevarnosti so vsi, tudi svetniki, ker smo skušani in lahko skušnjavi podležemo in po padcu pridemo v roke živega Boga. Ker se teh stvari ne da utajiti, imamo vzroka dovolj, da se bojimo. Usodno je to, da je moderni svet, ki nima strahu otrok božjih, izgubil tudi strah hlapca ter je slep in gluha za vsaki glas vesti in Cerkve. To je usodno.

Strah božji ni suženjstvo: nič nervoznega razpoloženja nima na sebi, nič malodušnosti, nič obupa. Oni, ki se Boga boje, so brez strahu. Oni, ki se Boga boje, beže pred grešno priložnostjo in smatrajo greh za največjo nesrečo. Oni, ki se boje Boga, večkrat mislijo na poslednje reči. Oni, ki se boje Boga, hite v naročje Matere milosti in v zavetišče božjega Srca Jezusovega. Pri Jezusu in Mariji pa ni nobene bojazni, nobenega strahu več. In tako je strah božji žlahtni vir srčnega miru.

V resnem postnem času mislimo na to!

Baragova pisma.

Do končnega cilja — med Indijance

P. Hugo.

TRI mesece je Baraga delal misijonski novicij pri svojem škofu v Cincinnati. Poleg dušnega pastirstva med belimi raznih narodnosti, se je pridno učil indijanščine in uril v angleščini. Delj časa ga škof ni mogel držati pri sebi. Misijonska žetev med Ottawa-Indijanci je bila preveč zrela in preglasno je klicala delavcev, o čemer se je škof na lastne oči in ušesa prepričal. Komaj je minilo dve leti, kar je francoski misijonar Rev. Dejean v Waganakisi, Arbre Croch, ali po naše ob Krivem drevesu ustanovil prvo misijonsko postajo med Ottawa-Indijanci, že je ondotna krščanska občina štetla okrog 600 duš, katerih število se je dnevno množilo. In te, resnice tako lačne in žejne duše, so ostale brez pastirja, ko se je Rev. Dejean vrnil v svojo domovino. Posebna previdnost božja je škofu takrat naklonila Barago, da prevzame njegovo mesto.

Na pomlad l. 1831 dobi Baraga od škofa miglje, naj bo pripravljen na misijonski pohod med Indijance, kamor je sam želel. Škof ga je sklenil osebno spremiti tja, da pokaže Indijancem svojo naklonjenost. A preden sta nastopila to pot, je moral Baraga še med belimi malo pomisijonariti. Ravno velikonočni čas je bil. Vneti škof bi bil rad dal kolikor mogoče vsem svojim ovčicam priliko, da opravijo velikonočno dolžnost. Vse duhovnike, kar jih je imel okrog sebe ter jih je mogel za nekaj časa pogrešiti, je razposlal po naselbinah, kjer ni bilo ne cerkve, ne duhovnika. Baraga je bil določen za sosednjo Indiano, koder je bilo raztresenih precej katoliških družin. Ko je tem postregel, je dobil naročilo, naj dva tedna pred škofom zapusti Cincinnati, da spotoma poišče še nekatere razpršene katoliške družine.

Pot med Indijance je nastopil 21. aprila 1831, ne pa, kakor Vončina piše, istega dne l. 1832. Po dogovoru sta se s škofom sestala v Dayton, O. Baraga je po enotedenskem uspešnem misijonarjenju došel tja 28. aprila. Ko je še tam opravil, kar je mogel, pride za njim škof, s katerim se napoti proti Detroitu. Tja sta dospela 15. maja in ostala ondi pet dni. Baraga je v ondotni glavni cerkvi zaen-

krat zadnjič nemško pridigal. Odtod sta vzela vodno pot in 26. maja došla na Michillimackinac. Dva dni pozneje, 28. maja, sta dosegla končni cilj Baragovega koprnjenja, indijansko misijonsko postajo Waganakisi, Krivo drevo.

Vsa ta pota od Cincinnatija do Krivega drevesa je Baraga zanimivo opisal. Celo dvakrat je to storil. Najprej 10. avgusta 1831 svoji ljubljeni sestri Amaliji, potem pa 22. avg. 1831 še Leopoldinski družbi na Dunaju. Poročilo, naslovljeno na Amalijo, je že radi tega zanimivo, ker je njegovo prvo misijonsko poročilo. A zdi se, da tega poročila njegovi biografi niso poznali, vsaj ti ne, kar jih imam jaz pri rokah: Vončina, Verwyst in Režek. Vsi se sklicujejo le na poročilo Leonovi družbi in črpajo iz njega. Čudno se mi zdi, da niti Vončina ni poznal tega poročila Amaliji, ko je bilo vendar ponovno prepisano in tudi v slovensko prestavljeno.

Res, da se opisa v glavnem skoro dobesečno vjemata, nikakor pa ne krijeta. Ker je Amaliji prej poročal kot Leopoldinski družbi, moramo reči, da je to slednje poročilo izpisek iz prvega. Tisto kar je bilo za širšo javnost, je prepisal in izpopolnil, kar je bilo le bolj za Amalijo in Slovence zanimivo, je izpustil. Iz izpuščenega izvemo za najstarejšega do zdaj znanega ameriškega Slovenca, Petra Pohek, ki je že tri leta pred Barago došel v Ameriko. Da bomo imeli oba ta vira na razpolago, poročilo Amaliji in Leopoldinski družbi, hočem pismo Amaliji v celoti priobčiti.

Žal, da imam pismo le v stari slovenski prestavi pri rokah. Dobil sem ga v kranjskem dekanijem arhivu. Ker do takrat nemškega prepisa še nisem zasledil, sem si pač preskrbel kopijo slovenske prestave. Tik pred odhodom iz domovine mi je sicer prišel v roke prepis izvirnika, a nisem imel več časa misliti na njegovo kopijo. Navsezadnje pa tu ne gre za vsestransko natančno in kritično prestavo, ampak bolj za vsebino, ki jo tudi ta stari prevod dobro izraža. Neznani prevajavec je prevod naslovil: "Pismo, ki so ga Gospod Friderik Baraga, krajnski rojak, sdaj pa misijonar Zinzinashke shkofije v gornji Ameriki is Arber krosh svoji Gospe sestri v Ljubljano 10ga velkiga serpana 1831. pisali.

— Ga na krajnski jesik prestavil njih prijatlov nekdo." Priobčiti ga hočem v moderni slovenščini. Takole se glasi:

Preljuba sestra Amalija:—

Zapustil sem tedaj Cincinnati in sedaj sem na mestu svojega poklica, med divjaki Ottawskega plemena. Izpolnjene so tedaj moje želje. Živim sredi ubogih divjakov, ki so povečini še pagani. Neizmerno polje za evangelsko obdelovanje mi je odprto, ker sem, po neskončni božji milosti, edini misijonar cincinnatske škofije, ki prebiva čisto med divjaki. Še je sicer nekaj misijonarjev v naši neizrečeno veliki škofiji, ki imajo v svojem okrožju kakoga divjaka, a večjidel so v njih le beli. V mojem misijonskem okrožju so pa sami goli divjaki. Daleč, daleč naokoli sem jaz edini beli. Moje misijonsko okrožje je v okraju Michigan, ob jezeru enakega imena. Imenuje pa se ta kraj Arbre croch, v divjaškem jeziku Waganakisi, to je pri Krivem drevesu. Znano Ti je gotovo nemško in francosko ime tega kraja že iz knjižice, ki jo je na Dunaju izdal generalni vikar Friderik Rese.

Zdaj naj Ti pa natančno popišem, kaj se je z menoj godilo, kar sem Ti zadnjič pisal. Še prej pa pred Bogom in ljudmi izpovem, da karkoli pišem, ali karkoli še nameravam pisati o svojem evangelskem poklicu, nikakor nočem storiti, da bi se hvali, in to, kar se bo morebiti po meni dobrega izvršilo, izbrisal. Vse izključno le v večjo čast Bogu, ki edini je začetnik in dokončevavec vsega dobrega, ter z namenom, sčasoma morda katerega svojih duhovnih sobratov ogreti za sveto misijonsko službo, v kateri je toliko prilike ubogim, zapuščenim ovčicam Dobrega pastirja pomagati in jih voditi na pot zveličanja. Tisočera hvala Bogu, neskončna hvala, pravim, bodi neskončno usmiljenemu Bogu, ker me je poklical v misijonski stan.

Preden sem zapustil mesto Cincinnati, so me milostljivi gospod škof Edward Fenwik poslali v državo Indiano na oznanovanje evangelija. Okrog 25 katoliških družin je tam. Med njimi je nekaj Nemcev, nekaj Angležev, nekaj Francozov, pa tudi en Kranjec. Dne 12. aprila zjutraj sem v družbi z nekim tovarišem, ki je od tam doma, odrinil iz Cincinnatija in še isti dan pozno zvečer došel tja. Ostal sem tam tri dni. Vse tri dni sem maševal, pridigal in krščanski nauk učil. Ljudje so pa velikonočno sveto spoved opravili. Po božji milosti sem že lahko docela razumel spoved Angležev in jih, kolikor je bilo treba, tudi v njih jeziku poučil. Zvezel in prav razveselil sem se pa, da sem med temi ljudmi našel tudi Kranjca. Bil je delj časa v francoski službi. Pa je sklenil iti v Ameriko sreče iskat. Našel jo je. Komaj tri leta je tu, pa ima že dokaj rodovitnega sveta in veliko lepe živine. Vendar ni zadovoljen v svojem stanu. Predaleč je od duhov-

ščine, da celo leto ne more biti pri sv. maši. Misli svoje posestvo prodati in se kje bližje katoliškemu duhovniku naseliti. Oženjen je. Nemko iz Elzasa ima, ter pet ljubeznivih, pokornih otročičkov. Doma je pa od metliške strani, iz črnomeljske župnije. Peter Pohek je njegovo ime. Piši metliškemu gosp. dekanu, jih bo veselilo to izvedeti. Stari pregovor vendar le velja: Kranjca povsod najdeš.

Na poti nazaj v Cincinnati me je doletelo veselje, da sem krstil pol leta starega otroka ter mu pomagal v število božjih otrok. Bil je v nevarnosti, da bo brez sv. krsta odrasel, kakor jih toliko v tej divji in tako zapuščeni deželi. Oče tega otroka — ima le enega — živi s svojo ženo prav samotno v nekem gozdu in je res cel brezverec. Prav nič ne veruje. Zato ni bil kar nič voljan pustiti otroka krstiti. Vendar sem ga z lepo pregovoril in z njegovim dovoljenjem otroka krstil. Mati otrokova je katoličanka. Če bo otrok samo v oskrbi svojega očeta rasel, bo kajpada tudi brezverec, kot je oče, in krst mu potemtakem ne bo nič pomagal. Morebiti se pa zgodi, da bo v krstni nedolžnosti umrl. Ali se mu bo pa Bog v svoji neskončno modri milosti dal kakorkoli že spoznati. In otrok bo po veri in krstu zveličan.

Dne 16. aprila sem se zopet vrnil v Cincinnati. In 21. sem se od ondot podal na svoje odkazano mesto med divjake. Milostljivi škof Edward Fenwik so se namenili, me radi obilnejše rodovitnosti tega svetega opravila spremiti celo dolgo pot od Cincinnatija do Krivega drevesa. Divjaki tega kraja jih že poznajo. So jih že enkrat obiskali. Višjega črnosuknjarja ali višjega mašnika jih kličejo. Silno jih spoštujejo in vse zaupanje stavijo vanje. Prav potrebno in dobro je bilo tedaj, da so me semkaj spremili in me mednje vpeljali. Razdalja med Cincinnatijem in mojim okrožjem je večja kot med Ljubljano in Neaplom (za Rimom).

Škof so mi naročili, naj 14 dni pred njimi odrinem, in med potjo do prvega kraja, kjer so zopet katoliški duhovni, katoliške družine poiščem ter jih za veliko noč spovem. V mestecu Miamisburg, 35 milj od Cincinnatija, sem naletel na prve katoličane, same Nemce. Ostal sem tam nekaj dni, maševal, trikrat pridigal in spovedoval. Tam sem zvedel še za neko drugo katoliško družino, 15 milj od Miamisburga. Šel sem tja in našel sem prav poštenega moža z njegovo ravno tako dobro ženo, ter šestero otrok. Ti dobri ljudje so se mojega prihoda silno razveselili. Pripravili so se za velikonočno spoved. Drugo jutro so mož, žena in dva starejša otroka prejeli sv. obhajilo. V prostorni hiši sem tudi pridigal. Ondi je več Nemcev, ki so sicer drugoverci, a besedo božjo tudi iz ust katoliškega duhovnika radi poslušajo. Le-ta dobri mož je razglasil prihod katoliškega duhovnika in da bo tudi pridigal. Ker

pa tam, kot so mi pravili, še nikoli ni bilo katoliškega duhovnika, se jih je precej zbralo k pridigi. — Pridiga jim je sicer dopadla, vendar drevo ne pade naenkrat.

Isti mož me je spremil še tri milje dalje v gozd, k nekemu staremu katoliškemu Ircu. Zvedel sem, da ta ubogi starček, ki ima že 81 let, že dolgo v tej divjini živi in da je napol slep in gluhi. Tedaj gotovo že dolgo ni imel prilike prejeti sv. zakramentov. Prejšnji večer sem poslal do njega nekega dečka s poročilom, da ga misli drugi dan duhovnik priti spovedat in obhajati. Tega se je dobri starček zelo razveselil. Drugo jutro, 26. apr., res grem do njega in ga najdem v silno borni koči. Tu prebiva on s svojo ženo in še tri druge žene, s petero otroci. Njih mož nisem videl. Ubogi starček, ki že nad 50 let ni imel pred seboj katoliškega duhovnika, se je spovedal in prejel sv. obhajilo, katerega prejeti tako dolgo ni imel prilike. Drugih pa, kar jih je v koči, nihče ni katoličan. Iz srca sem bil vesel, da sem mogel ubogemu, že na pragu večnosti stoječemu starčku, to duhovno tolažbo podeliti.

Pa še drugo neizrečeno veselje mi je Bog po moji službi pripravil. Pripomnil sem žc, da je bilo v hiši pet otrok, vsake matere nekaj. Zvedel sem pa, da še nobeden ni krščen. Kajti matere teh otrok so nesrečne sirote, brez vsake vere, zato jim je bil krst otrok deveta briga. Pa menda še sploh nikoli ni bilo kakega duhovnika v dotični kraj. Ponudil sem se jim, da bi rad otroke krstil. Dve ste bili takoj pri volji. Tretja pa, najbolj divjega pogleda, ni hotela privoliti. Ko sem ji dopovedal, da kar mislim otrokom storiti, jim ne le ne bo škodovalo, temveč jim bo celo v prid in korist, je dovolila, narkar sem začel krščevati. Lahko si misliš, preljuba Amalija, kako veselje je občutilo moje srce, ko sem nevedoma tak zaklad našel. Pristrčno sem Boga zahvalil, a sem ga tudi prosil, naj bi katerega, ali pa vseh pet teh ubogih malčkov, ki so pravkar postali njegovih otroci, v njih nedolžnosti k sebi poklical, ali pa, da bi jih v srečnejše okoliščne prestavil, kot se sedaj nahajajo.

(Konec prih.)

To whom it may concern.

E hoče človek zvedeti, kakšen mu je obraz, pogleda v ogledalo in jasno vidi vsak madež v njem, vidi gube na čelu, vidi črno podplute oči, vidi izsušena ustna, vse, kar je v obrazu lepega, vidi, vse, kar je v obrazu grdega, vidi.

Kristjan, tudi ti hočeš videti sedaj svoj obraz. Postavil bom ogledalo predte, da se boš videl, da boš gledal v svojo lastno dušo. Ali veš, kaj je to ogledalo, ki ti naj pokaže, kakšen si, še več, pokaže ti, kakšen bi moral biti?

Kristusova glava, vsa ranjena, Kristusova glava s trnjem ovita, Kristusova glava vsa opljuvana in z gnjusobo človeških ust omadeževana, naj bo tvoje ogledalo. To zrcalo postavljam predte.

Ogledalo tvoje duše. Kakšen si in kakšen bi moral biti.

Da, človek božji, glej, le glej v svoje zrcalo, v obraz Kristusov. Ti kristjan, ali te ostre bodice, ta temna krona, ki obkroža Kristusovo glavo, ne ganejo; ali pristojajo Kristusu, pristojajo božjemu čelu? To čelo bi moralo biti venčano z rožami v znamenje božje slave. Ker je tvoje delo gnezdo vsega hudega, mora nositi trnje. Ker se v tvoji glavi kotijo same grde črne misli, same grde črne želje. O ko bi mogli odpreti vsem in vsakemu čelo in pogledati, kaj vse se za temi čeli skriva. Kaj bi vse videli. Videli bi gnezda kač, mlakuže polne krastač in žab. Povejte mi, ali niso ošabne misli grde kakor kače, sovražne misli o bližnjem grde kakor krastače, za-

visti in škodoželjnosti polne misli kakor žabe, ki vedno kvakajo pesem blata in smeti, smeti in nesnage. Poglej v to zrcalo z odprtim očesom in išči v njem poteze svojega obraza. Saj jih ne najdem? Ne najdem? Povej mi, kdo je začrtal te poteze v božji obraz, poteze trpljenja? Kdo je začrtal te rdeče srage v čelo Odrešenikovo, kdo jih je iztisnil iz čela, ki je prineslo jasen dan miru in ljubezni v svet, kdo je iz tega čela iztisnil rdečo, toplo kri, kdo je začrtal te globoke struge bolečin, kdo je izkopal te ozare, ki so mu po vsem obrazu orane? Ali veš kdo? Bolečina in žalost nad divjim veseljem, ki ž njim divjaš čez drn in strn, čez hribe in doline uživanja, ker ti brez pameti noriš za telesnostjo, ker tako do pijanosti piješ iz kupe in kozarca greha in sramote, ker tako zločinsko ubijaš v sebi vest in Boga.

Glej svoj obraz. Tudi tvoj obraz je ves razoran, pa ne od trpljenja, od naslad je razoran; tudi tvoje oko je črno, toda ne od solza, temveč od prečutih noči, noči prečutih po beznici posvetnosti. Tudi tvoje lice je osušeno, pa ne od žeje, temveč od nezmernosti in razigranosti, s katero uživaš piškave in lažnjive dobrote življenja.

Morda me še ne razumeš.

Ali vidiš, vidiš v tem zrcalu, v tem ogledalu — obrazu Kristusovem, vso ono brezbriznost svojo, s katero si zavrgel nauk svojih prednikov kot lažnjivo storijo, kot traparijo farjev, ali vidiš v tem obrazu svojo lahkomišelnost, s katero si lajnjal za laj-

nami beraških cunjarjev sveta, ki so ti lajnali o življenju, ki ne pozna večnosti? Glej v tem ogledalu ono uro, ko si oblatil božje ime s kvantami in kletvami. Kaj uro, saj jih je bilo več, vsak trenotek imaš na jeziku Boga, pa ne za počesčenje, temveč zato ti služi božje ime, da si hladiš jezo z njim, da pokažeš z njim vsemu svetu, kako grda klafarska in kvantarska so tvoja usta, kak velik gnoj mora biti v tvoji duši, kažeš svetu z božjimi imeni. Saj pravi pregovor: česar je polno srce, to ti usta povedo. Bog ti je samo kramp in lopata, s katero pokopavaš svojo nevoljo in maščevavno jezo.

Glej v tem ogledalu one nedelje, ki si jih zapravil s kvartanjem, s pijačo in opuščanjem službe božje. Glej v tem ogledalu svojo živalsko lenobo, ki je govorila celo te bogokletne besede: pripeljite mi cerkvico na šajtergi k moji postelji, pa bom pri maši, ali pa duhovnik naj pride in naj mašuje na moji mizici, pa bom gotovo navzoč pri službi božji. Besede neke kristjanske matere, moje znanke.

Glej v tem ogledalu vse svoje veliko spoštovanje, ki ga imaš do staršev in obratno do otrok. Kaj so ti starši? Breme, ki bi ga najraje zakotalil kam navzdol po hribu, da bi te ne tlačilo in ne žulilo. In kaj so ti otroci? Breme, ki jih naj Bog vzame, ali pa, kdor jih prvi pobere, naj jih pobere in spravi v malho, da ne bom videla več te "pankarte". Tudi besede neke kristjanske matere, moje znanke.

Glej v zrcalu božjega obraza svojo nezmernost in pijančevanje, s katerimi si ubijal svoje telo in dušo, s katerimi si moril vse dobro in lepo, kar je še bilo v tebi. Glej v zrcalu svojo kajnovsko naravo, ki je ubijala življenja, predno so zagledala luč sveta, ubijalo bližnje s svojim grdim prerekanjem, z obrekovanjem, opravljanjem in zlobnim jezikom zavdajalo dobremu imenu bratov in sestra in duhovnikov.

Glej v tem zrcalu svojo grdo grešno poželjenje, ki se pase v tebi na morastu in močvirju nečistih misli, želja in skritih dejanj. Glej ono hudobnost, s katero si morda strgal temu ali onemu, tej ali oni gloriole devišstva z glave in metal z njo celo poročne prstane v gnjusobo prešuštva.

Glej v tem zrcalu svoje laži, svoje oderuštvo, svojo lakomnost po časti in lažnjivem dobrem imenu. Ali vidiš v njem svoje bogokletne krive prisege, s katerimi si uničil imetje in čast svojemu sosedu?

Ali vidiš, ali vidiš? To ti kaže božje ogledalo, tebi kaže, meni kaže. Pa še govoriva, kaj meni mar spoved! Mene to nič ne briga. Nimam greha na svoji duši. Seveda ga nimaš. Kako boš videl, da ti je obraz umazan, če te kdo ne opomni na črne lise in pege v njem.

Poglej v zrcalo Kristusovega obraza in videl boš, da si črn na duši kakor dimnikar, umazan kakor pravi pravcati ciganasti cigan. Pa nobene jeze in zamere. Saj sem tudi jaz, tudi jaz sem tak. Kaj nismo vsi ljudje? In kaj pomeni beseda človek? Pomeni: največja mizerija. Nosi se, kakor bi imel kol v hrbtu, udarja ob tlak življenja, kakor gospodar, in cvenka po hlačnih žepih in meša cekine, da sliši svet in zve, kako je bogat, v resnici pa je berač vseh beračev, ki bi še enega koraka ne zmoget, ki bi še enega beliča ne zaslužil, če bi ne bilo dobrega Očeta tam gori nad zvezdami.

Bog, le preišči naše obisti, razreži naše srce, pretakni vse kote, tudi najtemnejše kote naše narave, da bomo videli in spoznali: Ti si naš namen, ti si naša zadnja črka, zadnja kakor tudi prva v abecedi naših dni in našega življenja.

Sveto Kristusovo obličje, poglej vame z usmiljenjem. Jaz sem ti razbičal lice, jaz sem ti raztepel svete poteze, vidim v tebi svojo črno dušo. Usmiljenje imej z menoj. Lahko bi šel in razbil to ogledalo tvojega obraza na drobne kosce. Prosto voljo si mi dal, lahko bi krenil nazaj na pot greha in neugnanosti. Pa kaj, ko bo potem to razbito ogledalo tvojega obraza v moji duši v tisočih koscih in tisočih drobcih kričalo in vpilo na ves glas: Cigan si, črn in umazan in sajast.

Še bom gledal v tem ogledalu in ko bom spoznal dodobra, kakšen sem, bom tudi notančneje pogledal, kakšen bi moral biti. Tudi to me uči tvoj sveti obraz. Svet bi moral, lep bi moral biti, ker sem odsev tvoje popolnosti, ker sem podoba tvojega bistva. O kako me je v dno duše sram, da se ne moreš postavljati z menoj.

Na pot v nebo, na pot v obljubljeni deželo. Samo eno dušo imam in če to zgubim, kaj mi pomaga zemlja, kaj mi pomaga vse. Bog, odslej sem tvoj in ti si moj. Daj mi moči svoje milosti, daj mi luči, da se bom videl v ogledalu in še nekaj dni za svetejše življenje, kakor sem živel doslej.

Gospod kaplan.

P. Evstahij, O.F.M.:

BOG PREIZKUŠA . . .

Bog preizkuša našo vero, ko dopušča razne stiske in neprilike in bridkosti in križe. Preizkuša našo zvestobo. Ne čudimo se, ako je preganjana sveta katoliška Cerkev na raznovrstne načine. Tudi kaj tako, tamkaj drugače. To je njen delež na

zemlji: postati mora podobna božjemu Zveličarju, svojemu nebeškemu Ustanovniku, svojemu Ženinu! Da bo poveljučana sodni dan! — Takrat, ko se v sijajni moči prikaže znamenje Sinu božjega, Kristusa križanega in povelčanega . . .

Minnetonka.

(Indijanska povest iz Baragovih časov.)

P. Bernard Ambrožič, O.F.M.

(Dalje.)

DEVETO POGLAVJE.

Svita se v daljavi . . .

O se je Minnetonka prebudila iz omotice, je vedela, da se je pričelo drugo dejanje v življenjski drami njenega trpljenja. Do kakšnega konca se bo razvilo drugo dejanje?

Ko je gledala predse v bodoče dneve, se ji je zdelo, da še vedno strmi v prepad, ki je poln teme in strašnih senc, in da nima ne roba ne srede ta črna tema . . .

Z bolešno otopelostjo se je vdala v usodo in je skušala ustaviti svoje misli, da bi nič več ne pletle svojih finih mrež, zakleniti vrata čuvstvom, da ne bi več vrela kot neugnan potoček iz globočine njenega srca. Hotela je živeti kot bi bila mrtva, ali vsaj tako, kot živi volk v preriji, ki mu misli in čuvstva ne kazijo veselja do življenja.

In vendar se je sredi najbolj črne teme iznenada prikazal žarek opojne svetlobe daleč tam na jutranjem nebu.

Poslanca sta se vrnila na Bobrov otok iz Michigana, ne da bi Minnetonka takoj zvedela za njun povratek. Še bolj skrivnostno sta se vrnila kot sta bila odšla. Noč ju je dala in šele drugi dan proti večeru je zvedel veliko novico podglavar Orlovski Kljun.

Še vedno sta bila pri glavarju Minnowu in mnogo drugih glavarjevih zvestih se je zbralo v wigwamu in okoli njega. Čuden mir je vladal med njimi in globoka zamišljenost se je brala vsem na obrazih.

Orlovski Kljun je zaživel in z njim je zaživel krog njegovih zvestih. Treba je bilo čimprej zvedeti, kaj se godi okoli Minnowa in kako se je izpremenil položaj po povratku michiganskih odposlancev. Kakor prežeče podlasice so se plazili ogleduhi od daleč in od blizu okoli Minnowega wigwama, da bi ujeli kako besedo ali iz vedenja nasprotnega tabora mogli sklepati, kaj sta prinesla mladeniča s svojega potovanja.

Orlovski Kljun ni pozabil Minnetonke in je takoj prvi trenotek pomnožil stražo okoli nje. Sam ni prav vedel, zakaj ne sme njegova hči vedeti o do-

godkih, toda čarovnikova beseda se je bila zajedla globoko v njegovo dušo in je glodala prav v njenih koreninah noč in dan.

Kako je že dejal izkušeni čarovnik?

“Po tem dekletu prihaja vsa nesreča na tvojo prihodnost in le z velikimi napori jo boš odvrnil od sebe . . .”

Zato je morala Minnetonka v ječo, ki ni imela sten iz zidu ali iz opeke, tudi ne iz lesa, temuč iz živih in delavnih človeških teles. Od vseh strani so jo obdajale te žive stene, vendar je komaj vedela za to.

Zvečer ob poznem mraku je Orlovski Kljun korak za korakom prodiral v skrivnosti, ki so se gošile tam pri wigwamu glavarja Minnowa. Ogleduhi so prihajali drug za drugim in prinašali novih odkritij. Prav nič težko jim ni bilo poizvedovati za novicami, ker jih ni nihče preganjal in podil proč.

Sprva se je Orlovskemu Kljunu zdela stvar precej zagonetna. Zaslutil je zvijačo in je priganzal k opreznosti. Pa ni trajala dolgo časa ta negotovost. Vsa poročila ogleduhov so se strinjala v tem, da sta prišla michiganska poslanca domov praznih rok in brez najmanjšega uspeha.

“Kitči Šande nista videla in še poročila mu nista mogla poslati.”

Tako je poročal zasmehljivo ogleduh.

“Vse, kar je zvedel Minnom od teh dveh mladičev, je to, da mu srečo vošči Črna suknja v Krivem Drevesu.”

Tako je poročal drug ogleduh in se škodoželjno kihital.

“Tudi ob Veliki Vodi sta naletela na Črno sukno in to je vse, kar imata povedati.”

Orlovski Kljun in ves njegov tabor z njim je spoznal, da je Minnow na robu propada. Po tem ponesrečenem poizkusu mu živa duša ne bo več zapala in vsi se bodo odvrnili od njega. Že nocoj se to jasno kaže, ko je tam okoli Minnowa vse tako mirno in mrtvo, kot da je ugasnila zadnja iskrica zanimanja.

Orlovski Kljun je triumfiral na tihem in na glas. V duhu je videl, kako se mu množe vrste pristašev.

Še malo — in glavarska perjanica bo zaplapolala v lahнем vetru vrhu njegovega wigwama.

Prišel je nov ogleduh in povedal novico:

“Michiganska poslanca napovedujeta prihod Črne suknje. Sama sta sprejela njegovo vero in sedaj učita Minnowa in njegove. Nič drugega ne slišiš več tam pri njih kot to, kaj je dejal Črna suknja o Velikem Duhu in o sinu Velikega Duha, ki je trpel na mučeniškem kolu in umrl.”

Orlovski Kljun se je zakrohotal in njegovi so se mu pridružili. Neizmerno smešno se jim je zdelo,

Naročil je, naj se ogleduštvo zaključi, češ, da ni vredno stražiti otrok tako kot je treba biti na straži pred vojniki. Celo onim, ki so imeli naročilo glede Minnetonke, je dal migljej, naj se ne trudijo dalje. Vsa nevarnost je minila, v nekaj dneh bo žito dozorelo za žetev.

Podglavarjev tabor je zaspal v polni zavesti, da je zmaga popolna, in se samemu sebi čudil, kako je mogla biti tako lahka . . .

* * *

Drugi dan je prinesel Minnetonki silno iznena-

Notranjščina slovenske cerkve v Waukeganu, Ill.

ša se je politični položaj Bobrovega otoka tako po otročje zasukal. Orlovski Kljun se ne meni za verska vprašanja, oziroma se meni le v toliko, kolikor bi to utegnilo služiti njegovim načrtom. Ako se bo Minnow s svojim taborom nagnil naproti kakim Črnim suknjam, bo toliko lažji ž njim obračun.

In podglavar Bobrovega otoka se je bahato pošalil:

“Naj le pride k nam Črna suknja namesto oblastnega Kitči Šande. Dobro pečenko bomo napravili iz njega in jo dali jesti Minnowu.”

denje. Kot bi zrasel iz tal, se je pojavil pred njo na vratih wigwama eden izmed dveh michiganskih poslancev in ji voščil dobro jutro.

“Kaj se godi z Minnetonko, da je nikjer ne opazi moje oko?”

Silno se je zavzela Minnetonka, kako je mogoče, da je stopil tik prednjo mož iz sovražnega tabora, kako je mogoče, da ga ni zavrnila očetova straža?

Sesedla se je na tla in čakala, da se nekaj zgodi ali z njo, ali z obiskovavcem, ali z obema. Nobene

besede ni mogla spregovoriti, v grlu jo je dušilo in sape ji je primanjkovalo.

Prišlec je planil k njej in jo dvignil na noge.

“Čemu se je Minnetonka tako prestrašila?”

Šele po novem premoru si je opomogla, da je našla kratko besedo:

“Naj beži brat moj, hitro, hitro!”

“Ne bo bežal tvoj brat, Minnetonka. Tvoj oče mu je dovolil, da te vzamem s seboj v glavarjev wigwam.”

Res je bilo tako. Orlovski Kljun je hotel na ta način pokazati, kako svest si je svojega trdnega položaja. Minnetonke se ni več bal, tudi na čarovnikovo napoved je pozabil spričo veselja nad nepričakovanim obratom. S porogljivim nasmehom je dovolil Minnetonkin obisk pri Minnowu, češ, naj še ona vidi na lastne oči, kako otročje majhen je postal Minnow.

Minnetonka ni mogla razumeti. Pa se tudi ni dolgo mudila pri razmišljanju, kaj se je moralo zgoditi, da je postal oče naenkrat tako mehak in popustljiv. Ko je videla, da jo mladi mož vede proti glavarjevemu wigwamu in mu nihče ne skuša zaščititi, jo je prevzela ena sama misel:

“Minnow se me bo silno razveselil, a jaz mu ne morem pogledati v oči. Morivka lastne matere . . .”

In je zopet zadivjalo v njej kot valovanje razburkanega morja . . .

Kakor v omotici je vstopila v wigwam in ni vedela, kako se je pozdravila z Minnowom in drugimi. Sedla je na gola tla prav ob steni in skušala v mračni praznini najti samo sebe.

Kolikor je mogel glavarjev wigwam sprejeti pod streho, toliko je bilo Bobrovčanov zbranih pri Minnowu. Poslušali so zopet pripovedovanje obeh michiganskih poslancev in premišljevali, kaj bi bilo po pameti soditi o Črnih sukunjah, o katerih sta vedela mlada moža tako čudovite reči pripovedovati.

Minnetonka je slišala kakor v sanjah:

“Da morate vsi Bobrovčani sprejeti novo vero v Sina Velikega Duha, nama je naročil Črna suknja

in potem še en Črna suknja. Midva sva verjela že prvemu Črni suknji doli ob Veliki Vodi, tistemu, ki se mu oče Banága pravi. Kitči Šanda mu je prijatelj in oba imata enako vero. Rdeči rodovi naših bratov se trumoma obračajo k novi veri in se jim boljše godi ko nam.”

Prav polagoma je pričela Minnetonka sprejemati vase. Nekoliko bolj natanko je razumela, ko sta mladeniča opisovala Krivo Drevo in njegove prebivavce, njihovo sovraštvo do ognjene vode in zvesto življenje po novi veri. Kristus je tam glavar nad glavarji. Kristusu sta se zapisala tudi onadva, ko sta se dala krstiti v Krivem Drevesu. Obljubila pa sta z moško besedo, da bosta delovala po najboljših močeh na Bobrovem otoku za vero Kristovo. Ko bosta prišla na otok oče Banága in njegov prijatelj Kitči Šanda, mora biti ves otok že pripravljen za hitro delo popolnega pokristjanjenja.

Minnow je nalahno prikimaval in pritrjeval o bema evangelistoma.

V Minnetonki je vrelo in kipelo:

“Blagor tema dvema, ki tako prepričevalno govorita, pa ne vesta, da ne moreta nič dobrega povedati morivki lastne matere . . .”

Zopet se je izgubila v notranjem trpljenju in ni poslušala. Prisluhnila je ob besedah, ki so ji prečudno jasno udarile na uho:

“Krist je opral vse naše grehe in vse krivice, ki smo jih storili, bodo izbrisane, če verujemo in sprejmemo vodo krsta na glavo . . .”

Kriknila je Minnetonkina duša:

“Krist, tu me imaš, stori z menoj kar hočeš, samo da opereš z mene krivico, o, neznosno krivico, da sem morivka matere svoje . . .”

Od tega hipa je bila Minnetonka najbolj verna poslušavka veselega oznanila, ki je prišlo od očeta Banáge ob Veliki Vodi in preko Krivega Drevesa na Bobrov otok.

Sinila je zarja Minnetonkinega odrešenja.

(Dalje prih.)

P. Evstahij, O.F.M.:

*Cerkev vesoljna ti poje,
tebe hvaležno časti,
srčno sprejema vse boje:
tvoja pomoč jo krepi,
Jožef premili!*

SV. JOŽEFU.

*Čednosti slava je večna,
ž njo si brezmejno bogat . . .
Družba te hvali presrečna
v raju, kjer tvoj je zaklad,
Jožef Deviški!*

*Pot si v sladkost Domovine,
vabiš nas v jasno nebo . . .
Čuvaj krščanske družine,
ščiti jih z milo roko,
Jožef, naš varuh!*

Biti katoličan nam bodi ponos!

Rev. Janez Filipič, Krško.

M . . . živi že prileten slovenski mož, ki jo je bil svoj čas globoko zavozil. Zapustil je svojo pravo zakonsko ženo, privzel si je neko priležnico pravoslavne vere, in da bi se na zunaj vsaj olepšal, je izstopil iz katoliške cerkve in se pravoslavno poročil. Star kapucinski pater pa mu je prilično dejal: "V katoliški Cerkvi je sicer težko živeti, pa lahko umreti." In ta beseda se je izgubljenemu sinu tako globoko zajedla v dušo, da je ni mogel pozabiti. Kljuvala je in kljuvala v njegovi vesti tako dolgo, da se je končno vendarle odločil, da poravnava svoj prenagljeni korak in popravi pohujšanje, kar je v resnici tudi storil.

"V katoliški Cerkvi je težko živeti, pa lahko umreti," — mi pa si upamo trditi še več, namreč: "V katoliški Cerkvi ni le lahko umreti, ampak tudi živeti." In to svojo trditev hočemo podpreti s tem, da vsaj v nekaterih stvareh primerjamo svojo vero z vero drugovercev, predvsem protestantov in pravoslavnikov.

* * *

Prva velika tolažba za vernega katoličana je gotovost in jasnost glede resnic, katere naj veruje.

Tri velika vprašanja namreč butajo neprestano na človeški razum in ne dajo mislečemu človeku toliko časa miru, da jim odgovori z vso preciznostjo. To so vprašanja: Odkod sem? Čemu živim? Kaj naj storim, da dosežem svoj končni cilj?

Nerešeni odgovor na ta tri vprašanja more človeka pripeljati celo do obupa.

Priča za to nam je veliki ruski pisatelj Lev Tolstoj. Naj sam govori:

— Že na gimnaziji smo "odkrili", da ni Boga — odkrili zato, ker nismo živeli po njegovih zapovedih. In potem smo iskali svojih bogov.

Moj bog je bil najprej uživanje. Z drugimi vred sem se potapljal v močvaro. Toda srečen nisem bil, ker nisem imel odgovora: Odkod sem, čemu živim, kako naj dosežem svoj končni cilj.

Potem sem začel pisateljati. Bil sem umetnik in pesnik, pisal sem in učil, a sam nisem vedel, kaj in zakaj . . . Tudi ta leta nisem bil srečen, dasi so me občudovali in hvalili.

Zopet sem izbral drugega boga: srečno družinsko življenje. Imel sem vsega, kar bi se komu zdelo potrebno za popolno srečo; ni mi še bilo 50 let; imel sem dobro, ljubo ženo, pridne otroke, veliko imetja. Sosedje in znanci so me spoštovali bolj kot kdaj prej, tujci so me slavili. Bil sem zdrav in čvrst. Kosil sem lahko kakor kmetje, duševno pa sem lahko delal po osem ur zapored. In vendar

sem bil prepričan, da nisem srečen. Lotile so se me celo samomorilne misli. In tako sem jaz, srečni mož, skrtil vrv, da se ne bi zvečer, ko bi bil sam, obesil na sobne duri ali na omaro. Tudi na lov nisem hodil več s puško, da bi me ne premagala skušnjava. Pa zakaj sem bil tako nesrečen?

Zato, ker se mi je zdelo, da je moje življenje brez vsebine, zato, ker nisem vedel odgovora, odkod sem, čemu živim, kako naj dosežem svoj končni cilj.

Potnik skoči v izsušen vodnjak — tako nadaljuje Tolstoj, — da bi ušel zveri. Kar ugleda na dnu vodnjaka zmaja, ki že odpira žrelo, da bi ga požrl. Potnik se prestraši in zagrabi za grm, ki je rasel iz špilje ob robu vodnjaka. Ne upa se ven, kjer preži zver, ne upa se spustiti na dno, kjer zija zmaj. Roke mu omagujejo, moči ga zapuščajo. Skoraj bi onemogel in zdrknil v neizbežno pogubo. Tedaj zagleda dve miši, eno črno, eno belo, ki sta prilezli izza grma ter glodata korenino, za katero se drži.

Potnik vidi to in ve, da je prav gotovo izgubljen; a ko tako visi, ugleda na grmičevem perju kapljice medu. Željno se stegne ter jih posrče . . .

"Tako," pravi Tolstoj, "sem visel na vejah življenja. Zijal mi je nasproti zmaj smrti, in bela in črna miš sta noč in dan glodali vejo, ki sem se je oklepal. Kapljice medu, — ljubezen do rodbine, ljubezen do pisateljavanja, — so zame izgubile sladkost in mikavnost . . . Le zmaja sem videl, ki mu ni moč ubežati, in miši . . ."

Zares! Težko človeku, če tava v temi.

Uprav katoliška Cerkev pa odvzame človeku temo glede teh mukapolnih vprašanj.

Zakaj v katoliški Cerkvi imamo nezmotljivo učeništvo, ki nam z vso preciznostjo, naravnost z nezmotljivostjo, določuje in pojasnjuje, kaj moramo verovati, upati in storiti, da se večno zveličamo. Čeprav je na svetu čez 300 milijonov katoličanov, vendar vlada glede verskih resnic popolna edinost in popolna gotovost. "Eno telo in en duh; kakor ste poklicani v eno upanje svojega poklica. En Gospod, ena vera, en krst, en Bog in oče vseh, kateri je čez vse, in po vsem, in v nas vseh," tako je pisal sv. Pavel ob svojem času o vernikih in prav isto velja tudi danes za Cerkev Kristusovo, za Cerkev katoliško, za vero katoliško.

Vsi katoličani priznavamo namreč eno vrhovno učiteljstvo; če papež ali cerkveni zbori s papežem na čelu slovesno oznanijo kak verski nauk, velja za vse katoličane izrek sv. Avgušтина: Rim je govoril, stvar je končana. Vsi drugi učitelji v cerkvi, škofje in duhovniki, učijo isti nauk kot papež in se podvr-

žejo njegovim verskim odredbam. Cerkevni zbor vatikanski pravi: "Za božjo in katoliško vero moramo sprejeti vse, kar je v pisani ali izročeni besedi božji in kar je Cerkev proglasila za božje razodetje." Zato se učijo otroci po vseh šolah iz katekizma iste ga krščanske nauka in ljudstvu oznanjajo iz prižnic iste verske resnice. Kar je pisal sv. Irenej ob svojem času, isto velja danes o rimsko-katoliški Cerkvi: "Čeprav po vsem svetu razkropljena, ohranjuje vendar Cerkev zvesto oznanjevani zveličanski nauk, kakor bi prebivala v eni hiši, in veruje isto, kakor bi imela eno dušo, uči enoglasno, kakor bi imela le ena usta. Četudi so jeziki različni, je vendar moč izročila ena in ista. Ne v Germaniji ustanovljene cerkve ne verujejo in ne učijo drugače, ne v Hiberniji ali Galiji, ali na Jutrovem, ali v Egiptu ali v Libiji, ali sredi sveta, ampak kakor je sonce na celem svetu eno in isto, tako sveti luč, oznanilo resnice, povsod, in razsvetljuje vse ljudi, ki hočejo priti k spoznanju resnice." (Adv. haer. I. 1. c. 10.)

Sicer se sliši včasih: saj tudi v katoliški Cerkvi ni pravega edinstva: glejte, kako se bogoslovni učenjaki prepirajo med seboj glede verskih resnic. Res je! Glede naukov, ki še niso od Rima za versko resnico razglašeni, vlada svoboda: učenjaki lahko razpravljajo o njih in se lahko stoletja prepirajo zanje med seboj. Toda dočim privede pri drugih verstvih prepir in razdvojenost nazadnje do razdora in do novih verskih ločin, preneha v katoliški Cerkvi v trenutku ta prepir in nastane popolna edinost. Pa

odkod ta edinost? Rim je govoril in burja se je podela in nastala je velika tišina. Poglejmo zgled!

Papež Pij IX. je na vatikanskem cerkvenem zboru slovesno razglasil nauk, da je papež nezmotljiv, kadar razsoja o verskih in nraavnih resnicah za vso Cerkev. Kaj? V naši dobi, v prosvetljenem 20. stoletju, hoče rimski papež utesniti človeško svobodo, svobodo vesti, znanstveno raziskavanje ter kot nekak Bog na zemlji prepisavati, kaj naj mislimo, verujemo, učimo? Tako se je svet zgražal. Tudi med katoličani je bil razpor pred razglasitvijo nauka o papeževi nezmotljivosti. Celo 80 škofov se je protivilo temu nauku. Tudi svetne vlade so se razgrevale zoper novi nauk. Katoliški učenjaki, kakor škof Döllinger, so nastopili javno zoper versko resnico o papeževi nezmotljivosti. Toda, ko je cerkveni zbor slovesno proglasil nezmotljivost, ni bilo nadaljnega razdora: papeževa beseda je zadonela preko Evrope v Nemčijo, Francijo, Anglijo; čuli so jo onstran oceana, v Ameriki, in od vsepovsod je odmevalo: Verujem v eno katoliško Cerkev, verujem v nezmotljivost papeževo.

Zares! V katoliški Cerkvi vlada edinost in gotovost glede naukov: odkod smo, čemu živimo, kako dosežemo svoj končni cilj.

Kako drugače pa je v drugih verah in veroizpovedih. Poglejmo le kratko v nam najbolj poznani in najbližji veroizpovedi: v protestantovsko in anglikansko.

(O tem prihodnjič.)

STARO PRIČEVANJE O BARAGOVIM SVETOSTI.

Čitateljem, ki radi bero o Baragi in o pripravah za njegovo kanonizacijo, ne bodo neljube sledeče vrstice. Natisnjene so bile pred 57 leti v baltimorskem časopisu "Volkszeitung". Ta list je dne 27. decembra 1873 prinesel naslednji dopis pod naslovom "Sveti škof":

"Gospod urednik:—Marsikaterega vašega brava bi utegnulo zanimati, ako sliši besedo o možu, kateremu se zgoraj rečeni priimek tako dobro prileže. Misel na pokojnega škofa Barago je še prav živo v spominu. Mnogo Baltimorecev se menda še dobro spominja njegove od starosti in protina upognjene postave, ki je na zadnjem (baltimorskem) cerkvenem zboru navdajala vsakega z ljubeznijo in spoštovanjem.

Že v njegovem življenju so ga splošno častili kot svetnika in mnogovrstni so čudeži, ki jih je njegova ljubezen naklanjala Indijancem, njegovim otrokom. Toda o tem hočemo drugič pripovedovati. Tukaj le dve dogodbi, ki sta se pred kratkim izvršili v tej okolici.

Neki moj prijatelj ima kos rokava flanelne srajce od ranjkega. Dva tukaj živeča siromaka—enemu je že leto in dan povzročala trpljenje boleča noga, drugemu pa bolna roka — prideta k temu mojemu prijatelju z navadno prošnjo, naj ju reši trpljenja s cerkveno molitvijo. Oba sta prejela kos imenovane flanelne z nasvetom, naj isto deneta okrog bolečega uda in se Baragi priporočita v molitvi. — Že drugo jutro pride eden naročit mašo v zahvalo, ker je bil popolnoma ozdravljen. Prav tako je bilo z drugim bolnikom.

Upam, da pride dan, ko bodo ameriški duhovniki vsako leto molili opravilo (officium) tega svetnika, ki je dozorel na ameriški zemlji. Deus admirabilis in suis sanctis. (Čudovit je Bog v svojih svetnikih.)

A. Kuhls."

Monsignor Anton Kuhls je dobro znan starejšim našim rojakom v Kansas City, kjer je umrl pred 8 leti v ondotni bolnišnici sv. Marjete.

Dr. J. L. Zaplotnik.

*Sestram
v Gospodovi
službi,*

*našim
učiteljicam
mladine.*

Z GRIČKA ASIZIJ.

Kako žalostno so pač gledali mali nagajivčki, ko se je sneg poslavljal za leto 1931. Pravijo pa, da je zima hudomušna; lahko še pride in pokima s svojo sivo brado in naenkrat bo vse belo. Naj že bo kakor hoče, vendar moramo priznati, da ljubi Bog po očetovsko skrbi za svoje. Znanе so mu težave sedanjega časa in poslal nam je milo zimo. Koliko tisoč stanovanj pač ogreva toplo sonce, ki bi drugače bila premrzla za svoje stanovavce!

Tudi naše gojenke so morale spraviti svoje imenitne sanjke, ki so bile zbite iz treh desk. A naše so drugo orodje, ki jih zabava o prostem času. To je vrv, ki jim služi za razne vaje v skakanju. Kako živahne so pri tem poslu. One, two, three — vrv se zavrti; štiri, pet, šest, jih skoči po deset, itd. To jim gre bolje, nego algebra in history.

Podjetniki za zgradbo si že pridno ogledujejo

prostor, na katerem se bo kmalu začelo delo. Ljubi Bog naj vse blagoslovi!

Nadaljnji darovavci za novi samostan so sledeči: Mrs. Gosar \$100.00, dečki osmega razreda, Bethlehem, \$60.00, Rev. Horvath \$15.00, Rev. Msgr. Režek \$10.00, Mr. Bush \$10.00, Mr. Math Krotofel \$5.00, Vrtin Bros. \$10.00, J. Ciyka \$5.00, Josip Dans \$1.00, Mary Kronse \$1.00, Elizabeth Kordeš \$2.00, Joseph Arko \$1.00, Frances Zallar \$2.00, Eva Ponikvar \$1.00, Martin Kremesec \$2.00, Anna Perko \$1.00, John Pazdere \$1.00, Louis Zakrajšek \$1.00, Julia Radovanič \$1.00, Anton Kovačič \$1.00, Mrs. E. Biggerstaff \$1.00, Mrs. J. Vidmar \$1.00, Frank Vrhovec \$3.00, Mary Klinar \$2.00, Frank Kucler \$1.00, Kristina Lokač \$1.00, Margaret Prianan \$1.00, John Matellie \$1.00, Mrs. Živodec \$2.00, John Jamarich \$2.00, Mrs. Lautar \$1.00, Frank Primožič \$2.00.

Uporaba mesečnih listkov.

III. POGLAVJE.

(Dalje)

Glede posnemanja svetnikov je pomniti:

1. Ohranimo čisto vest, t. j. ogibajmo se radovoljnega greha. Izprašajmo vsak dan zvečer vest; očistimo srce v sv. spovedi tudi pred praznikom dotičnega svetnika.

2. Ljubimo Jezusa v presv. Zakramentu, saj je tam izvor vse popolnosti in svetosti. Obiskujmo Jezusa večkrat v cerkvi ali vsaj v duhu pohitimo pred tabernakelj; zlasti prejema jmo pogosto in vredno sv. obhajilo.

3. Ljubimo molitev, pred vsem se vadimo v pre-mišljevanju. Sv. Alfonz Ligv. pravi: "Verjemi, da ne boš duhovno rasel, ako nimaš velike ljubezni do notranje molitve."

Prizadevajmo si, da posnemamo svetnika v pri-poročeni čednosti. Ako zaščitnika na ta ali drug podoben način častimo, bodimo prepričani, da nas v dušnih in telesnih potrebah varuje in nam poma-

ga. Izprosi nam pri Bogu, kar mu v molitvi pripo-ročimo, ako je to v zveličanje naše duše.

Lep zgled nam pripoveduje neki pisatelj o ne-kem meščanu iz Saragose na Španskem. Imenova-ni se je udeležil vsak mesec žrebanja svetnikov. Leta 1599 je moral v družbenih zadevah odpoto-vati. Pri tem potovanju je jezdil. Ko pride jezdec na neki most, se konj splaši in vrže jezdeca v vodo. Gotovo bi vsled tega padca umrl, če bi mu ne bil pomagal sv. Avguštin. V istem mesecu namreč mu je bil podeljen sv. Avguštin kot mesečni svetnik in dotični meščan ga je častil s tem, da je molil njemu na čast vsak dan rožni venec. Ko ga je zadela ne-sreča, je pravkar molil sv. rožni venec, nakar se mu prikaže sv. Avguštin ter mu ponudi v svrhu rešitve lesen drog in ga na ta način reši iz reke. Rešenec se je zahvalil svojemu zaščitniku za rešitev gotove smrti.

Živel je v Neapolu na Italijanskem mladenič, tako pravi povest, ves udan strastnemu življenju. Niti prošnje niti strogi opomini niso zalegli, da bi ga odvrnili od pregrehe. Mladenič je bil pa član Marijine kongregacije. Za mesec september je bil izžrebal za zaščitnika sv. Jeronima. Nekak strah ga je že prešinil, ko je slišal ime svetnika. To je bila milost božja, ki je našla tem potom izgubljeno ovčico. Že prvo noč se mu prikaže v sanjah sv. Jeronim. Resnobno in obenem ljubeznivo mu poka-

že gorečo peč ter mu reče: "Ako se ne odvrneš od pota svoje pregrehe in ne delaš pokore, boš vržen v kratkem tu notri, kjer te čaka večno trpljenje." To je napravilo na mladeniča tak vtis, da je še tisto jutro opravil skesano spoved in vztrajal do smrti v duhu pokore. Pripoznal je večkrat tudi sam, da se za to milost zahvaljuje lepi navadi žrebanja svetnikov. (Dalje prih.)

Uršulinka.

Tine in Cila.

(Idila. — Spisal Marin Miha.)

2.

(Dalje)

Ko je namreč oče njen ležal na smrtni postelji tu notri v koči — to je bilo kakih pet dni pred smrtjo — in mu je Cila stregla in bila pri njem, jo je prosil, naj mu napravi veliki pogreb z vsemkratnim zvonjenjem in naj mu potem da postaviti na grob lep spomenik, kamenit, s cementovim okvirjem okrog groba, tako kot ga ima Celenšek izpod Trnjave. In pa tako naj naroči pri gospodu in plača, da bi se vsako leto ena sv. maša brala zanj na vse večne čase. Nekaj denarja da ima sam v hranilni knjižici, nekaj pa bo ona dodala; saj bo imela zato hišico po njem . . . Vse mu je obljubila. In res je potem, ko je oče umrl, šla v Motnik h kamnoseku in naročila za očeta nagrobnik najlepše vrste kot ga je mogel mojster izdelati. Koliko bo stal, je pač vprašala, toda mojster ji ni vedel povedati naprej, ker računalo da se bo po tem, koliko bo napisala na njem, in koliko bo njega stal material, čigar cena pa se zdaj izpreminja od dne do dne. Toliko ji je obljubil, da bo njej, Cili, računal po najmanjših tarifah. S tem se je dala pomiriti in je šla in potem v Motniku nakupila še nekaj blaga za obleko. Potem je šla še k zdravniku, ki je zadnje čase dajal zdravila za očeta brez računa, češ, bova že pozneje poravnala. Račun je bil precej velik. Potem je morala kupiti kozi, če je hotela začeti z gospodarstvom. Ena koza se je zadušila še tisto jesen, ko se je pasla po vrtu in ji je jabolko obtičalo v goltancu. Ko je dospel spomenik in ga je dala prepeljati k farni cerkvi in postaviti na pokopališču, je videla, da bo denarja komaj dosti . . . Kaj pa večna maša? Za to si je morala izposoditi pri gostilničarju Košaku. In tam si je izposodila še to in ono za hišo in dom. Če se namreč začne gospodariti samostojno, to je nekaj drugega, ko če oče, ki je kot invalid dobival nekaj pokojnine, sam živi in si sam kuha in vse potrebno kupi z denarjem, ki mu ga hči vsak mesec sproti prinese od svojega zaslužka . . .

Tako je! Tega še nikomur ni pravila tako natančno in tudi Tinetu bi ne bila, ko bi je razmere ne bile prisilile. Zdaj pa mu je povedala kakor pri spovedi.

Tine je poslušal mirno, dasi malo zamišljen. Kaj tisto! Dolgove bo poplačal in hišico osvobodil; toda potem bo prazna tudi njegova hranilna knjižica! In načrti, ki si jih je bil čez zimo napravil, kaj bo ž njimi? Popraviti pri hiši in dokupiti v blagu in živini! In še tisti laz Košakov, ki se vleče tja proti gozdu in je sedaj z leskovino zaraščen, a bi se dal preurediti tako, da bi bila iz njega velika njiva, en kos pa bi ostal za spašovnik! Potem bi si kupil vola in voz, da bi lahko vozil material pri zidanju in popravljanju, da bi hiši prizidal še hlev . . . Te lepe misli bodo sedaj morale čakati boljših časov. In to mu je prisililo za hip gube na čelo, da se je Cila kar prestrašila, ko ga je pogledala v obraz in videla, kako molči . . . Potem pa se je spomnil, kako skrbno in dobro srce ima njegova Cila, ki je za očeta tako lepo poskrbela in pa se obenem bala njemu povedati kaj o dolgu, zato da ne bi morebiti naposled bila še ob svojega Tineta . . . Ta Cila! Tako je je bil vesel ta trenotek, da se je udaril po kolenu, stopil pokonecu in se pretegnil z rokama, da mu je zapokalo v členkih:

"E, kaj tisto, Cila. Toliko že imam, da se bo pokrilo, kar je dolga! Saj ga nisi napravila za lakomišljene stvari. Bova pa potem delala tem bolj pridno, da nadomestiva, kaj ne, Cila?"

"To pa, Tine! Poglej Tine moje roke, žuljave so in vajene dela in še trdne!" je rekla Cila.

"In moje tudi! Le poglej!"

Ter jo je krepko stisnil za obe zapesti, da se mu je kar zvila pod pritiskom in skoro zakričala.

Tedaj je šele pravzaprav lepo postalo na Melinjah!

3.

“Ali naj grem takoj h Košaku in plačam?” je vprašal Tine. Čez noč sta bila oba vsak po svoji strani premislila zadevo. Tinetu ni bilo žal denarja, saj je vedel, da bo šel za potrebne stvari in da bo hišica potem res njegov pravi dom. Po drugi strani bi pa bil denar vendarle še rad obdržal v hranilnici, da bi mu nosil obresti. Cila si je pa mislila: Kaj, ko bi se dalo s postranskim delom še kaj zaslužiti in tako vsaj del dolga izplačati, predno bi šel Tine dvigat v hranilnico. Zdaj, ko sta okrog doma pripravila najnujnejše, bi ona šla v dnino in kaj zaslužila. Tine pa tudi zna prijeti za vsako rokodelstvo. Ljudje bodo prinesli strganih čevljev, da jih zašije, ali razsutih škafov in kadi, da jih jim popravi. In tako dalje. Oba sta bila edina, da še počakata. Le, če bi Košak začel siliti — potem seveda!

Ko je prišla žetev, so povsod iskali žanjic. Cila je šla; saj je doma lahko Tine sam opravil tistih par koz. Tudi skuhati je znal. Konec tedna, ko je žetev minila, je prinesla denar in še “štrukelj” povrh kot je navada. Denar je šel v posebni hranilček “za dolg”. Kupila je nekaj kokoši, ker so jajca zlasti poletni, ko pridejo tujci v dolino na odih, zelo draga. Za zimo pa si je nakupila prediva, da ga oprede in da stkati za rjuhe. Tudi platno se je tedaj še drago prodajalo.

Tone je bil vesel, ko je videl, kako je Cila skrbna in varčna. Zdaj je uvidel, da pravzaprav s Cilo ni sta tako revna, kot bi kdo sodil po majhni koči in malem posestvu; saj nista bila odvisna le od tiste pedi svoje zemlje; treba si je bilo le razdeliti čas in delo in zaslužilo se je tudi izven doma. Kadar je bilo bolj moško delo pri kmetih, na primer košnja, tedaj je Tine šel in Cila je ostala doma. Šel je tudi “na polje” kosit in prinesel lepih denarcev. Zaslužek mu je dal pobudo za nov zaslužek. Pa še to malo, kar sta pridelala doma, je šlo vsaj po eni strani v denar. Nekaj koruze je vzel Košak na račun obresti. Kostanji za njivo so rodili vsako leto, pa še kako na debelo! Kokoši pa so nesle jajca in se pasle okrog hiše tja do gozda; žival je koristna, več da nego sne.

Seve, tisti lepi načrti, kako bo zidal in popravil in iz svoje male kočice napravil tako “švicarsko” hišico kot je stala onstran doline v planinah na Košakovem posestvu in Košaku služila za planšarijo — vsi ti lepi načrti so morali iti spat. Prvo je bil dolg!

Če bo šlo vse tako po sreči kot dozda, in če Bog zdravje da obema — bo! Bo! Bo!

Tisto jesen je Tine šel plačat obresti in je nesel tudi nekaj v pokritje dolga. Košak se je kar začudil.

“Kako da prinašaš? Jaz sem pa mislil, da pridem enkrat sam gori k vama in da se dodobra zmemimo, kako bi to stvar . . . Veš, jaz bi rad tako, da bi bilo vama in meni prav in da bi ne bilo vama nič plačati, meni nič vzeti.”

Tine je debelo gledal in premišljeval, kako bi bilo to razumeti. Košak pa se je smejal in zatrjeval, da res tako misli.

“Tako bo. In te, kar obdrži, pa še tiste obresti povrh, ki si jih danes prinesel.”

Tine ni vedel, ali se Košak norčuje ali kaj.

“Nič me debelo ne glej, pa poslušaj me in ubogaj in tako naredi kot sem si jaz izmislil to stvar.”

Potem je Košak razložil svoj načrt. — Hišica mu diši. Pravzaprav ne hišica sama, ampak svet in prostor, kjer stoji. Saj je vse tam naokrog njegovo, Košakovo. Le tele presnete Melinje, da bi jih koklja izbrenila doli v dolino, pa jih ni hotela! Takrat ko je stari umrl — Bog mu daj dobro, trdovraten človek je bil, kar se tiče doma in prodaje. Ni hotel, pa ni hotel! Ko je torej stari bil umrl, je upal Košak, da bo Cila mehkejša. Kaj še: za starim je potegnila in rekla, da bi rada živela do smrti tam, kjer je živel oče . . . Seveda, na možitev je mislila takrat, na Tineta, to zdaj ve. Potem, seve, dokler ni bilo prepisano na Tineta, ni bilo misliti na kako izpremebo. Sedaj se pa čuje, da bo prepisala. In tako je Košak nameraval Tineta enkrat dobiti na stran in z njim spregovoriti besedo. Danes pa je Tine, kakor nalašč, sam prišel.

“Kako bi rad in kako mislim, sprašuješ. Naj ti razložim! Še poprej pa pojdiva v hišo, ker pri čaši vina se taka stvar lažje preongavi.”

Košak je peljal Tineta v zgornjo sobo, prav v svoje prostore. Kmalu je stala posoda z vinom pred njima.

Tine je bil malo nezaupen. Košak je bil sicer na glasu kot poštenjak, toda da bi kdo kar tako odpuščal tri tisoč in še nekaj čez, ne da bi pri tem mislil tudi nase, nak, tega Tine niti Košaku ni mogel verjeti. Zato je bil tem bolj radoveden, kam pes taci moli.

Ko sta sedela, je Košak povedal takole:

“Tja v planine na drugo stran večkrat gledaš, Tine? In tam vidiš moje molzišče, kaj ne?”

“Mislite, kočjo in stajo za živino, da! Vidim. In kolikrat že mi je ušla želja: ko bi človek mogel svojo hišico takole lepo popraviti kot je Vaša tam čez in potem postaviti še hlev, saj bi bilo dosti, da bi bilo le za dve kravi. Toda . . . Hm! To so sanje! Kdo jih bo uresničil, ko denarja ni.”

Tine je vzdihnil, Košak pa se je zasmejal in zatrdiril:

“Isto misliš ko jaz. Samo, da ti praviš, denarja ni. Jaz pa pravim: denar je.” (Dalje prih.)

GLASOVI

od

Marije Pomagaj

P. Hugo.

Prišla bo pomlad . . .

Upajmo, da ni več tako daleč. Ko sem pred leti s starokrâjskih Brezij šel za Antonovo, 17. jan., na Otoče, mi je neki očanec dejal: "Danes se berači drug drugega izprašujejo, kje je kdo zimo pretolkel." Na sv. Antona Pušč. dan se ona uje in prevali na pomlad. Drugod pa pravijo, da se to zgodi na praznik spreobrnjenja sv. Pavla. Prav za prav je to malo nerodno povedano. Pavel se ni nikoli spreobrnil, najmanj sv. Pavel, pač pa Savel, kateremu so bili kristjani tako pri srečanju, kakor danes socialistom in komunistom. Ljudska modrost ve povedati, da s Savlom tudi zima s konja pade. S tem seveda še ni rečeno, da ga takoj pomlad zasede. A kje sta že ta dva praznika! Pred par dnevi smo pustili za seboj celo sv. Valentina, o katerem pravijo Goričani, da je prvi pomladin. Kot takega bi morala ameriška mladina imeti malo bolj v časti, kakor ga ima. Svoje "valentinovanje" naj bi, seveda pod drugo firmo, predstavila na pust. Ta je zašel v pratiki med svetnike, kakor osel med sv. družino.

Tedaj, če vse ne vara, lahko rečemo, da je zima za nami. Sicer se ne moremo pritoževati, da bi nas bila letos prehudo stiskala k peči. A zima je vedno predolga, naj bo taka ali taka. To velja zlasti za deželo. Vse premrtvo je po zimi naokrog kakor na pokopališču. Človek rad poroma na pokopališče, zlasti na drage grobove, a dolgo se ne mudi tam. Čuti, da živ ne spada

med mrtve. Zato imamo tudi mrtve zimske narave kmalu zadosti in se začnemo ozirati proti pomladi. Škoda, da je tu v Ameriki, vsaj kolikor je jaz poznam, pomlad tako kratka, tako stisnjena med zimo in poletje. Snežnobeli zvončki ji ne zvonijo v pozdrav, lahko rumene trobentice ji ne trobijo k zmagoslavnemu pohodu v zimske postojanke.

V Lemontu smo se z lepo zimo prav dobro okoristili. Rev. Johnova delavska garda se je spravila nad breste, ki zavzemajo

me lahko prekrstili v Dobrepelje (Dobro polje).

Seve, mi bi radi, da bi skoraj prišla tista pomlad, ko bošta parna lopata in kramp na hribu zapela svojo pesem, ko vam bomo mogli sporočiti, da smo začeli kopati temelje za kolegij in cerkev na hribu. Morda bo kdo dejal: "Ta pomlad že prišla bo, ko tebe in mene na svet' ne bo." Vse je mogoče, ker jaz ne vem, če bom to pomlad dočakal, dasi že čutim njen topli dih. Ti prav tako ne. Upam pa, da če bova vsaj še par let živela, bova dočkala. Seve, če ne bi bili tako slabi časi, bi se to upanje malo prej uresničilo. Zdaj se bo malo pozneje, nikakor pa ni šlo po vodi. To bodi povedano vsem, ki se za to zanimajo. Želeli bi, da bi se vsi malo bolj dejansko zanimali za to.

† P. Alfonz Miklavčič.

Spomni se, da si prah in . . .

precej mastne, črne zemlje ob cesti med Chicago in Jolietom. Že lani jih je precej podrla in izkoreninila. In v jeseni je bilo tam najlepše zelje. Letos jih je padlo okrog 30. Dali so nam za par let drv in nov lep kos zemlje za obdelavo. A jih je še precej. Vsi so obsojeni na smrt. Ko se vse to izčisti, zravnava in še malo kanalizira, bomo ta kos far-

S tem pretresljivim opominom je sv. cerkev zopet stopila pred svoje otroke. A nam je ta resen opomin letos še nazorno dokazala. Teden pred Pepelnico, 10. februarja, nam je smrt položila na mrtvaški oder našega sobrata Rev. Alfonza M. Miklavčiča. Nič nas ni iznenadila vest o njegovi smrti. Še čudili smo se, da je v takem stanju, kot je bil že celih šest tednov, toliko časa kljuboval. Sprejeli smo to vest brez ganotja, ki ga smrt dragih navadno izzove. Saj smo celo prosili Boga, naj ga skoraj reši neznosnega trpljenja, iz katerega po človeško itak ni bilo družega izhoda, kot skozi groba vrata. —

Črevesni rak je glodal ob kore-nini njegovega življenja. To je ena najstrašnejših notranjih bolezni. Rajni jo je že delj časa nosil v sebi in trpel, ne da bi tožil. Šele ko ga je z vso silo zgrabila, je šel v bolnišnico, kjer mu niso mogli več pomagati. Kolikor je mogel, je udano nosil križ in pil grenak kelih trpljenja. A čutna narava ima svojo mero bolečin, katerim je z odločno voljo kos. Preko te mere se ne da posiliti, ampak nagonsko zakriči, da je preveč. Ne bi imeli srca, ko bi mu v takih urah, ko se je zvi-jal in instinktivno pretresljivo kričal, ne privoščili smrti rešiteljice.

Zato smo se kar oddahnili, ko smo zvedeli, da je dobojeval borbo življenja. Bolestni izraz, ki mu ga je zarisalo trpljenje zadnjih tednov v koščeni obraz, se mu je prelil v lahen usmev, znamenje, da mu je zasijal lepši dan. V cerkvi sv. Štefana v Chicagi, kjer je bil pomožni župnik, je ležal na mrtvaškem odru. V obilnem številu so prihajali farani ga kropit. Radi njegove pri-proste pobožnosti so ga radi ime-li. Pogreb 12. febr. je bil veliča-sten. Cerkev je le za največje slovesnosti tako polna, kot je bi-la ta dan. Nad 20 duhovnih in redovnih sobratov raznih narodnosti je prihitelo, da mu izkaže zadnjo čast.

Pokopali smo ga na našem ko-misarijatem pokopališču pri Mariji Pomagaj v Lemontu, ka-

mor ga je iz Chicage spremilo 32 avtomobilov. Ker je bil rajni v marsičem izrazita osebnost, hočemo prihodnjic o njem obšir-neje spregovoriti. — Najlepša hvala dr. Kernu za darovani ve-nec na grob njegovemu birmske-mu botru!

Nesreča hodi v spremstvu.

Sorazmerno zelo počasi se je vila povorka avtomobilov za kr-sto z Rev. Alfonzovim truplom proti Lemontu. V zadnjem avtu se je vozil del pevskega zbora, ki mu je hotel še ob grobu eno domačo zapeti v slovo. Ko pride-mo v Lemont, dobimo iz Chicage telefonsko poročilo, da so pevci imeli lahak akcident in se bodo radi tega nekoliko zakasnili. Ta-koj nas je zaskrbelo, da zna biti kaj hujšega. In res. Drugo poro-čilo se je že glasilo, da ima eden, Rev. Aleksander, pomožni žup-nik sv. Štefana, zlomljeno roko, drugi pa, da so lažje ranjeni. Žal, da se je to tekom dneva po-trdilo.

Rev. Aleksander ima zlomlje-no levo roko v komolcu. Kaka dva meseca jo bo moral pestova-ti. Mr. Račič, organist in pevo-vodja, je imel ves razbit obraz, z deloma globokimi ranami. Pr-ve dni ga ni bilo spoznati. A zdaj že polagoma dobiva prejšnjo po-dobo. Zdrobljeno ima tudi nosno kost. Ostala dva, Mr. Žefran Jr. in Mr. Skala, ki je vozil, sta od-nesla le manjše rane, ki si jih le-čita doma, medtem ko sta prva

dva točasno v bolnišnici sv. An-tona. Tako je le za las manjka-lo, da nam ni bilo treba kopati še druge jame. V Ameriki je živ-ljenje res še manj vredno kot v starem kraju. Ko človek misli, da se najbolj varno vozi, kakor za pogrebom, pa kaj stakne.

Zopet nove spremembe.

Smrt Rev. Alfonza in nesreča Rev. Aleksandra je povzročila v komisarijatu nove spremembe. Mesto Rev. Alfonza je začasno prevzel Rev. Benvenuto, ki je bil pred kratkim iz Detroita pre-stavljen v Lemont. Ker bo moral še Rev. Aleksander nekaj časa počivati, sv. Štefan pa ne more biti toliko časa brez pomožnega župnika, je bil poklican na nje-govo mesto Rev. Edward Gabren-ja, do zdaj nekaj časa v De-troitu. A po Rev. Edvardovim premeščenju je v Detroitu na-stala vrzel, ki jo je moral zama-šiti Rev. Jožef Čagran. Tako bo ostalo do prihodnjega akcidenta, kakoršnegakoli. Morda nas do-leti jutri, morda pojutranjem. Kdo ve?

Kakor je mučno iz rok v usta živeti, tako je mučno živeti v vednem strahu, zdaj zdaj lahko kdo odleti, pa ni nadomestka zanj. Seve, duhovnika se ne da speči kar čez noč. Je treba za to dolgih let. Vzame ga nam pa lahko vsak trenutek. Zato naj ljudje ne bojo preveč zbirčni glede duhovnikov. Zahvalijo naj Boga, da ga sploh imajo.

Zahvala, darovi in drugo.

Upravnik Rev. Benedikt Hoge, O.F.M.

ZAHVALA.

Iz srca se zahvaljujem preblaženi De-viici Mariji in sv. Tereziji, mali Cvetki, za uslišano prošnjo ter v ta namen pošiljam za dve sv. maši in mali dar.

K. Cesar, San Francisco, Calif.

Za sv. maše so dali:

J. Terselich \$2, H. Marn \$1, M. Kri-zaj \$1, K. Traven \$1, J. Agnich \$3, K. Cesar \$2, M. Krall \$12, I. Merkun \$1, F. Tomazin \$1, M. Bluth ml. \$1.50, Mr. Za-

krajšek \$2, M. Bergant \$1, Mrs. Panger-šič \$2, J. Kranjc \$3, E. Markovich \$1, A. Dolenc \$3, T. Habjan \$1.50, J. Tomase-tig \$10, Mr. Pirnat \$1, F. Skulj \$1, J. Svigel \$1, M. Mozer \$1, A. Kodrich \$3, A. Plemel \$1, E. Markovih \$1, I. Za-krajšek \$10, R. Potočnik \$3, A. Mihelčič \$1, T. Okoren \$1, A. Sasek \$5, F. Zelko \$1, J. Molek \$4, A. Bogolin \$1, H. Zore \$1, F. Mohorčič \$10, A. Petek \$3, I. Re-žek \$1, A. Spicker \$2, po. Rev. Odilo \$38, druž. Skufca \$1, M. Sinkovec \$1, F. Vicic

\$3, G. Milner \$1, J. Hočevar \$1, A. Mat-kuvic \$1, M. Grum \$1, Mrs. Pleše \$1, Mrs. Kremesec \$5, M. Koshmerl \$1, M. Brišar \$2.

Za Ave Marijo so darovali:

M. Bluth \$2, I. Merhun \$2, A. Kos \$2, K. Cesar \$1, K. Perme \$1, M. Oblak 25c, A. Miklavčič \$2, I. Zorman \$5, K. Pri-stopec 35c, Mrs. Kolar \$2, M. Setnikar \$1, J. Cukjati \$2, druž. Avsec \$2.

Člani Apostolata sv. Frančiška so postali:

A. Zavec \$10, M. Plute \$4, F. Novak 50c, Mrs. Speh \$30, M. Pavlešič \$6, M. Plemel \$1, A. Summt \$20, A. Svigel \$2, J. Meglen \$1.

Za lučke so poslali:

M. Ožbolt 50c, F. Levstich 50c, M. Krizaj 20c, J. Jakopitch 10c, B. Kramer \$3, J. Kranjc \$1, F. Sherek \$1, F. Avsec 50c, M. Kovach 50c, M. Mozer \$1, M. Fier \$2, T. Okoren 25c, A. Mihelčič 50c, M. Kvas \$1, A. Bogolin \$1, L. Režek 50c,

druž. Skufca \$1, J. Hočevar 80c, Mrs. Kure \$1.

Darovi v blagu:

Dva para nogovic in robcev je darovala Mrs. A. Kness.

Za samostan v Lemontu so dali:

Mrs. Kremesec \$5, M. Kolarich \$4, Mrs. Grčar 50c.

Rojakom po državi New York in Pennsylvania toplo priporočamo našega potovalnega zastopnika brata **ANTONINA ŠEGO**. Naj mu gredo na roko in naj

ga podpirajo pri njegovem težkem opravilu. Obiskal bo zraven tega še rojake v Lorainu, O. in v Detroitu, Mich.

Baragov sklād:

Mr. Drkos	5.00
M. Weiss	2.00
S. McDonald	5.00
Rev. H. Podgoršek	5.00
M. Plemel50
	<hr/>
	17.50
Zadnjič	1434.00
	<hr/>
Skupaj	\$1451.50

VSEM ROJAKOM V LEPI AMERIKI.

Ljubljana, 1. febr. 1931.

Kakor čitamo v vaših slovenskih listih, pride letos veliko ameriških Slovencev kot skupina v domovino na obisk.

Kot zastopnica slovenskega naroda v našem izseljeniškem vprašanju, se čuti Družba sv. Rafaela v Ljubljani poklicano, da se obrača v imenu celega slovenskega naroda tu doma na vse slovenske rojake živeče v lepi Ameriki in jih povabi za letošnje leto domov.

Kakor hrepeni ljubeča mati po svojem otroku, tako hrepeni po vas vseh vaša slovenska stara domovina, katero ste zapustili, ko ste šli po svetu si iskat ljubečega kruha. Vzljubili ste svojo novo domovino kot svojo nevesto, ker vas je sprejela z vso ljubeznijo in vam dala boljšega kruha, kakor ste ga imeli doma. — Prav je to. Vendar pa pri tem ne smete pozabiti na svojo mater, svojo domovino, kjer vam je te-

kla zibelka, na katero vas veže toliko sladkih spominov nežne mladosti. Zato pridite letos domov v obilnem številu, da se boste zopet napili na materinem srcu vaše domovine nove ljubezni in zvestobe do nje. Srečen bo trenutek, ko vas bo domovina zopet sprejela v svoji sredi in vas pozdravila. Družba sv. Rafaela bo poskrbela, da vas bo domovina kar najslovesneje in najprisrčneje sprejela, da bo vaše bivanje tukaj doma kar najprijetnejše, da se boste vračali nazaj v tujino pokrepčani z novim slovenskim duhom, pa tudi s ponovljeno ljubeznijo do nje.

Voditelje tega skupnega izleta prosimo, da stopijo takoj v zvezo z Družbo sv. Rafaela, da ji poveste svoje načrte in svoje želje, katere imate za svoje bivanje tukaj doma. S pomočjo našega novega g. bana, vam vsem dobro znanega Dr. Marušiča, ki

je bil dalje časa sam v Ameriki med vami, bomo skušali vsem vašim željam ustreči.

Pred vsem pa prosimo, da date temu svojemu obisku pred vsem te-le namene:

1. Da se sami obnovite v ljubezni do svoje rodne grude in svojega naroda;

2. da pomagate tu v domovini vzbuditi več zanimanja in razumevanja našega izseljeniškega problema, več zanimanja zlasti za vas, ameriške Slovence;

3. da se zedinimo v načrtih za beatifikacijo našega in vašega velikega škofa Barage.

Torej na prav vesele in uspešno snidenje v obilnem številu letos v domovini. Kolikor več vas bo, toliko bolj vas homo yeseli, v toliko več slovenskih domov bo posijalo sonce sreče in veselja.

To vam kliče vsem

Družba sv. Rafaela.

Ustanovljena 19. dec. 1926.

SLOVENSKA ŽENSKA ZVEZA

Inkorporirana 14. dec. 1927.

Glavni izvrševalni odbor:

Predsednica: MRS. MARIE PRISLAND,
1034 Dillingham Ave., Sheboygan, Wis.

Tajnica: MRS. JOSEPHINE RAČIČ,
2054 W. Coulter St., Chicago, Ill.

Blagajničarka: MRS. ANNA MOTZ,
9630 Ave. L. So. Chicago, Ill.

Slovenska Ženska Zveza je edina slovenska ženska organizacija v Ameriki. Pod njeno okrilje bi morala spadati vsaka zavedna katoliška Slovenka v Ameriki. Članarina je samo 25c mesečno.

Naselbine, ki še nimate podružnice Slovenske Ženske Zveze, ustanovite jo. Za pojasnila pišite glavni tajnici.

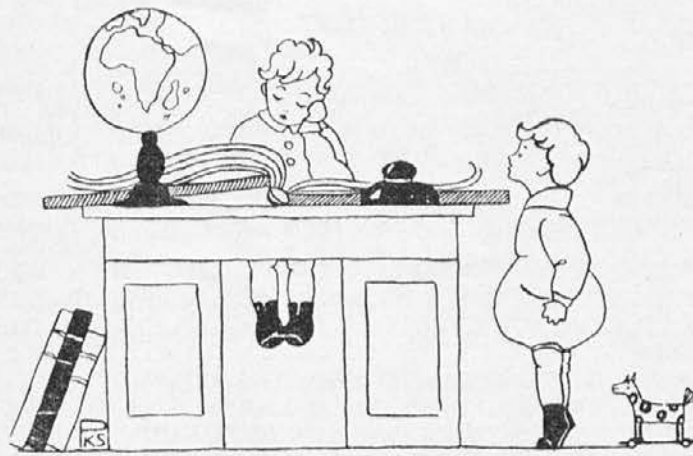
Organizacija izdaja svoje lastno glasilo

“ZARJA”,

ki je prvi in edini slovenski ženski list v Ameriki. Izhaja v obliki Magazina in prinaša le to, kar je v korist in izobrazbo žen in deklet. Naročnina za članice je že uračunjena pri članarini, za nečlanice pa stane \$2.00 letno. Ako še nimate tega lista v Vaši hiši, pošljite naročnino še danes na naslov:

“ZARJA”, 2054 W. Coulter St., Chicago, Ill.

AVE MARIA

NAŠI MLADINI

N. C. W. C. TEXT OF POPE'S RADIO ADDRESS TO THE WORLD.

HAVING in God's mysterious designs become the successor of the Prince of the Apostles — those Apostles whose doctrine and preaching were by Divine Command destined for all nations and for every creature—being the first Pope to make use of this truly wonderful Marconian invention. We in the first place turn to world things and to the people of the world, and We say to them:

"Hear, O ye heavens, the things I speak. Let the earth give ear to the words of my mouth." "Hear these things, all ye nations; give ear, all ye inhabitants of the world * * * both rich and poor together." "Give ear ye islands, and harken ye people from afar to Almighty God."

Let Our first words be: "Glory to God in the highest and on earth peace to men of good will."

Glory to God Who in our days hath given such power to men that their words should reach in very truth to the ends of the earth. And peace on earth, where We are ambassador of that Divine Redeemer Jesus, Who, coming, preached peace—peace to them that were afar off, and peace to them that were nigh, bringing peace in the Blood of His Cross, both as to the things on earth and the things that are in heaven.

MESSAGE TO CATHOLICS

To Catholics: Turning now to men, We bear in mind the words of the Apostles—"Work good to all men, and especially to those who are of the household of the Faith."

We are pleased, therefore, to speak in the first place to those who have been received in the Master's family and the Master's fold of the Catholic Church and call Us by the loving name of father—to all, that is—fathers and sons, sheep and lambs—whom Christ the Universal Pastor and King has entrusted to Us to nourish and to guide.

TO THE HIERARCHY

To the Hierarchy: We address you, Our fellow laborers in the various orders of the hierarchy, Cardi-

nals of the Roman Catholic Church, Patriarchs, Archbishops, Bishops, prelates and priests, chief objects of Our daily solicitude as well as faithful sharers and helpers in Our labors.

We earnestly exhort each one to persevere in his vocation that you walk worthily in the vocation in which you are called, feeding the flock of God which is among you, being made an example of the flock in your souls so that when the Prince of Shepherds shall appear, you may receive a never failing crown of glory.

Meanwhile, may the God of Peace Who brought again from the dead the Great Shepherd of the sheep, Our Lord Jesus Christ, in the Blood of His everlasting Testament, adorn you with all goodness that you may do His will, "doing you that which is well pleasing in His sight through Jesus Christ."

WORDS TO RELIGIOUS

To Religious: We now speak to you, sons and daughters of our Predilections, who, zealous for the better gifts, are not content to obey the Commandments merely, but by the pledge of your holy vows and the religious disciplining of your entire lives faithfully fulfill the desires and counsels of the Divine King and Spouse. Thus is God's Church filled with the fragrance of your chastity, made glorious by your prayers, enriched with your learning and knowledge, beautified and perfected from day to day by the ministry of your words and your apostolic work.

Yours, therefore, is a truly celestial and angelic vocation, and the more precious the treasure you possess, the greater must be your diligence in guarding it so that not only you may make safe your vocation and election, but in addition, special faithful and devoted servants, you are in the heart of your King and Spouse some consolation and reparation for the numberless offenses and negligences with which men requite His inevitable love.

TO THE MISSIONARIES

To Missionaries: Now Our words go out to you, Our most dear sons and daughters in Christ who in the

mission fields of the world are laboring in prayer to propagate the Holy Faith of Christ and to spread His kingdom. As the first Apostles of the Church, so you too, by dangers, by trials of patience, by tribulation, by necessities, are made a spectacle. As they, so also are you the glory of Christ, you who in labors often likewise in chains, and in your blood, are fighting even unto death the great and good fight of faith and of suffering, and by your great example are winning souls and sowing the seed of future Christians. We salute you gallant soldiers of Christ!

And, too, We salute those native priests and faithful catechists who are at once the principal fruits and loyal sharers of your labors.

MESSAGE TO ALL FAITHFUL

To All the Faithful: Our heart is opened to you all—to the faithful of Our episcopal city and to the faithful of all the world, and most particularly to you of the laity who are sharing with Us, with Our Venerable Brethren the Bishops and with Our Priests, the labors of the apostolate like the first believers, men and women, who the Apostle for that reason praises: "You are God's people and the sheep of His fold. You are a chosen generation, a loyal priesthood, a holy family. Let your modesty, then, be known to all men, and whatsoever things are true, whatever modest, whatsoever just, whatsoever holy, whatsoever lovely, whatsoever of good fame; if there be any virtue, if any praise of discipline, think on these things. These do ye that God may be honored in you."

TO THOSE OUTSIDE THE FOLD

To Unbelievers and Those Outside the Fold: To you who are still separated from the Faith and Unity of Christ, Our thoughts and Our prayers are turned daily. Indeed do We offer prayers and sacrifices for you to the God and Lord of all, earnestly beseeching Him to illuminate you with the lamp of Faith and to lead and unite you to those sheep who hear His voice that there may be "but one fold and one shepherd."

TO LEADERS AND SUBJECTS

To the Leaders of Peoples: Since we are debtors to all, in the first place, We pray the leaders to govern in justice and in charity unto edification, and not unto destruction, and to be ever mindful that there is not a power but from God and that they must render unto God a strict account.

To Subjects: To those who are subjects, We say be obedient not as to men, but as to God, knowing that he who resisted the power resisted the ordinance of God, and that they who resist purchase to themselves damnation.

TO RICH AND THE POOR

To the Rich: To the rich also, and to the poor, We speak. We remind the rich to consider themselves as

ministers of God's providence, trustees and stewards of His gifts to them. Christ Jesus Himself has confided the poor. From the rich the Divine Judge will demand more because they have received more. Let them never forget the words of Christ.

To the Poor: We earnestly exhort the -poor to think of the poverty of Jesus Christ Our Lord and Saviour. We ask them to be mindful of His example and promises. We ask them not to neglect what is easier for them, the acquisition of spiritual wealth, and whilst they are endeavoring to better their condition as morally as they may, let them with a good and upright heart commend themselves to God and not stretch forth their hands to iniquity.

LABORERS AND EMPLOYERS

To Laborers and Employers: We earnestly entreat laborers and employers to put aside hostile rivalry and strife and unite in friendly and brotherly accord. The employer supplying means and direction, and laborers industry and toil, let both seek what is just. Let both, as well, at the same time work out good of each and the good of all in the tranquility of order.

FOR THE AFFLICTED

To the Afflicted: Our last word is reserved for you, last in time but first in Our thought and the affection of Our heart—for you who are weak and suffering, afflicted and distressed, especially if these afflictions and distresses are at the hand of the enemies of God and of society. Offering you Our prayers and as far as possible Our help, and recommending you to the charity of all as representatives of Christ, We say to you, "Come to Me, all you that labor and are burdened, and I will refresh you."

It remains for Us to impart to the city and to the world, and to those who dwell therein, Our Apostolic Blessing, and this We do in the name of the Father and of the Son and of the Holy Ghost. Amen.

THE MASS.

Frank M. Scheringer.

(Concluded.)

But even though we may crowd the churches at daily Mass, do we really profit as much from it as we should? Do we get all the benefit from it that we can? Do we **understand** the Mass? Do we not ask ourselves: "Why is this? Why that? Why is the priest doing this? What prayer is he saying now? What is that which the server answered? What does it all mean?" Have we not all asked ourselves these questions or some similar to them? How proper it is then that we know the Mass and fully appreciate its value! The more intimately we unite ourselves with the priest in offering the Mass,

the more honor do we give God and the more graces do we obtain for ourselves. To realize that we offer the Mass with the priest, that we are co-offerers, and to actually carry out this idea, is ideal worship. It is liturgy in its most beautiful, in its most wonderful sense.

If you ask the ordinary Catholic, how many parts there are to the Mass, it is very likely he will say there are three—Offertory, Consecration, and Communion. This is not exactly true, because the part that comes before the offering of the wine and water is important, too. The Mass is really divided into two main sections, called the Mass of the Catechumens and the Mass of the Faithful. The first extends from the beginning of the Mass to the end of the **Credo**, which is the long prayer that the priest reads at the finish of the reading of the **Gospel** (and usually the sermon on Sundays). The Mass of the Faithful then begins with the offering of the wine and water, which is called the **Offertory**, and ends when the priest turns to the people and says or sings the "**Ite, Missa est**," which is the way the priests in early times used to tell the faithful that Mass was now over.

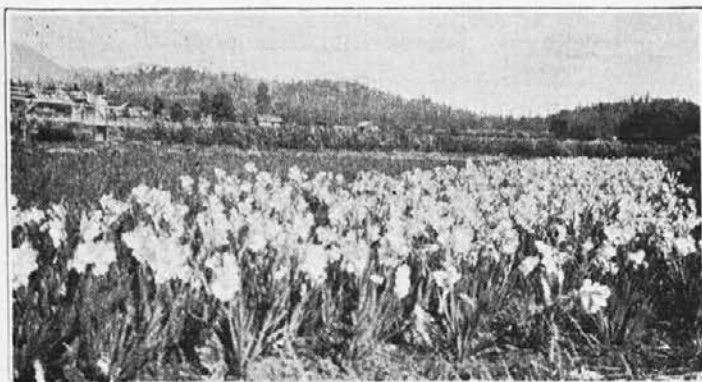
You may wonder how and when this division of the Mass took place. The fact is that we must go way back to early Christian days to find out. You know that our Lord was a Jew, therefore His first followers were of the Jewish race. The Jews used to gather in their churches on the Sabbath and chant hymns, recite prayers, and listen to sermons. When they became Christians, followers of Christ, they kept a part of their worship and made it Christian; this included the chanting of hymns and the recitation of prayers in honor of God. When Christ instituted the Mass, this part which was taken over from Jewish worship, was put before the Holy Sacrifice and given the name—Mass of the Catechumens. The Holy Sacrifice itself was given the name—Mass of the faithful. This division was made and received its name in this way. To the first part all those were allowed to come who were being instructed, **catechized** in the Christian religion, but were not yet baptized. The Mass of the Faithful was only for those who were **baptized** Catholics, those who were **full of faith**. Hence all the unbaptized were not allowed to stay for the Mass of the Faithful. They left just as soon as it began. The reverence and awe for the Holy Sacrifice was so great that they were not permitted to participate in it until they were full-fledged Christians. You see now that the Mass we attend is really divided into two main sections—the Mass of the Catechumens and the Mass of the Faithful. The first part gets the priest and people ready for the second, the more important part. It prepares us all,

by prayer, for the wonderful and solemn act which takes place at the **Consecration**. It gets our minds into a fit state, so that we can properly adore and receive into our hearts our Creator and Redeemer, Who descends from Heaven and rests upon our altars when the priest says the words which Christ said: "**Hoc est enim Corpus meum**—This is My Body."

Today this division of the Mass is not observed. Everybody stays till the end. But the Mass of the Catechumens still has the same purpose—it serves to prepare us for the Great Sacrifice in the Mass of the Faithful. If you see and understand now this division of the Mass into these two big parts, you can readily go and study the structure of the Mass in detail. Each of these two parts has two subdivisions. Thus we find the Mass of the Catechumens divided into two sections: the first part is prayer and praise and takes in all up to the reading of the Epistle and Gospel which form the second part, because it is instruction—the receiving part—which we get through the priest from God. The Mass of the Faithful is likewise divided. In the giving part we offer, with the priest at the altar, ourselves to God and beg Him to make us Christ-like in all our actions. We offer Him, with the priest, the bread and wine which will so soon become the precious Body and Blood of His Son. After this offering, the wonder of wonders takes place—the bread and wine are marvelously changed into the Body and Blood of Jesus Christ. We kneel in adoration at this remarkable proof of God's love for us and pray that we be made worthy of receiving this Heavenly Banquet. At the Communion, we walk slowly and reverently to the Rail and receive into our hearts the King of Kings. What wonderful thanks should we then give Him for this great gift!

Study, study, study the Mass! We can never exhaust the study of it, because we always find something new in it. Read books on the Mass. They are so easy to obtain nowadays: for instance, there is a fine exposition of the entire structure of the Mass called the "Mass-Drama" which is published by the Liturgical Press at Collegeville, Minnesota. Its cost is the cost of an ordinary matinee, but its value is enormous. Get it, or any other little book that they have! Pamphlets on the Mass are so cheap, yet their value, their importance to us is so vast! If you know the Mass, won't you find it a pleasure to go? How nice to be able to pray the Mass exactly as the priest does! How consoling to know that if you offer yourself to God in the Mass, He gives you Christ in return! Let the study of the Mass be a new pleasure for you, and resolve to do it now.

To be able to follow the Mass perfectly, we must learn all about the Missal, the Church's Mass-book. So let us devote some time to a study of this gold-mine of prayers and meditation.

GROWING "GLADS".

I'd bet dollars to doughnuts that most of you have paged through a seed catalog in the last few weeks,—even if you do belong to the "smart set". You know, it's smart to have a hobby, and if yours is a flower garden, the hobby is not only smart but a "thing of joy forever". I'll wager, too, that more than a few of you included some of the lovely gladiolas in your garden plan. Or, perhaps, you have no flower patch of your own. You think flowers are pretty enough and all that, but not worth all the fuss and bother. They're not. Not in dollars and cents. All you can get from a flower garden is hours and hours of quiet enjoyment; a common interest to share with another; bouquets that will make a charming gift to a loved one; and a bit of loveliness that softens the ugliness of a drab world and draws one's thoughts to better things. And most of us are satisfied with such returns for the little drudgery a garden entails.

All this is rather beside the subject. But I do wish we all knew the wholesome delight that a bud and a blossom can give. What I wanted to tell you was how gladiola bulbs are grown in this community on a commercial scale.

I remember vividly the charming picture that greeted my eye that August day I arrived. On either side of the highway were acres upon acres of gladiolas in bloom, making solid patches of crimson, or lavender, or delicate orange, or creamy white, or rose, depending on the varieties grown. I thought then, how fascinating it must be to make one's livelihood in such a flowery way. It is delightful; at least while the fields are in bloom. Later, the harvesting and the care and the treating of the bulbs is as commonplace an occupation as any.

Planting begins as early as February if the rainy season has abated. As yet both planting and har-

vesting is done by hand much as in the case of potatoes grown on a small scale. Cultivating is in order as for any other crop,—and weeding and irrigating, as well. While the fields are in bloom, any alien variety is culled out. Then, too, the bulb association in the person of an inspector makes an estimate of the amount of bulbs that will be saleable.

In late September the harvest begins. The plants are uprooted with a fork; the tops are clipped off; and the bulbs are picked into crates or trays. (This method assures easy handling in all the stages from the field to the warehouse.) The bulbs are then stored in a building in order to be dried, as well as to prevent injury by frost. After several weeks the root can easily be separated from the bulbs. This done, each bulb must be inspected for disease, dry rot, or bruises. Then comes the grading through screens. Bulbs over two inches in diameter are "jumbos", over one and a half inch, No. 1's, over one and a quarter inch, No. 2's, over one inch, No. 3's. Everything smaller is "planting stock" and usually is not sold.

Perhaps, if you have ever grown "glads", you noticed the tiny "bulblets" that form on a large bulb. In most locations these will need two seasons before they will blossom, but here weather conditions are so favorable that one season will suffice, if the care is good.

Bulbs are shipped to all parts of the country as early as January and as late as May. This community supplies some of the leading seed houses in the east and is fast becoming famous for its many varieties. One grower alone is said to have as many as one hundred and sixty different kinds.

Come to Oregon in Gladiola time and I promise you the most gorgeous bouquet ever bestowed by even a real Duchess.

LEGENDS OF ST. FRANCIS.

AND OTHERS

By Ksaver Meško

Translation from the Slovenian

By Albina J. Wahcic

(Continued.)

WHEN Francis left the Church a short time later, he was a man reborn. He walked rapidly among the palm trees, as if he were in a very great hurry. Even from afar his restless and burning eyes searched the field, as in great anxiety that the sick man would no longer be there.

Bua, when he finally espied him, he was more happy than if he had unearthed a great treasure. It seemed that he almost ran towards him, bowed

down before him yet more deeply than in former times was the custom to bow to the most distinguished young ladies, and beseeched him: "Forgive me, brother my beloved, for I have sinned grievously against God and you. Grant me the favour, to be not your brother, but your servant and attendant." And he embraced the leper as he had a short while ago embraced the leper at St. Damian's, and he kissed fervently and lovingly the cankered and corroded face.

So unexpected was this to the unfortunate one, this manifestation of love on the part of the rich and well-reputed city youth, that he did not know what to say, nor could he say anything except to exclaim: "But, Francis, son of Master Bernardon, why this, why this to me . . . most wretched?"

But Francis simply refused to listen to the words with which the poor invalid tried to check this overwhelming love. He hurried to the hospital and shortly returned with warm water, a towel, perfumed oils and ointments. He poured the sweet-smelling oil into the water and began to bathe the leper, as a happy loving mother bathes her tender, rosy babe, to dry with care and gentleness the wounds, and to cover them with the perfumed ointments. His face shone and radiated joy and happiness as if he performed the most beautiful and most pleasant labor in the world.

The patient laughed and wept. In pain and happiness he spoke to Francis as a mother would speak to her beloved child: "But Francis, how is this possible that you should wait on me? **Be warned, you shall grow sick . . . , you, too, shall become afflicted and what than shall Master Bernardon say, what noble Mistress Pica? They shall curse me in their sorrow . . . Leave me, Francis, let me die alone and forsaken . . . Leave me, you my dear one, my tender . . .**"

Further words became impossible for the tears that choked him, and it so happened that the love of Francis conquered, he could not resist it nor refuse it.

Until evening Francis tended the leper, conversed with him as with a most intimate friend, sang French and native songs to him. When the sun went down in the distant horizon behind the summit of the Apennines, he tenderly picked him up in his arms, carried him into the hospital and placed him down in a bed.

The patient, weary from happiness, weary from talk, laughter and tears, but also refreshed by the soothing bath, felt sleep overtaking him which usually came not to his eyes but rather fled in the face of his sufferings. And he raised his cleansed hands towards Francis and begged him: "Bless me, Francis, child of God, bless me before you go!"

Francis knelt down beside the leper's bed, raised his small white hands and stretched them over the patient, then in a sudden ecstasy of the power and fire of the Holy Ghost he exclaimed fervently and with ardor: "I bless you inasmuch as I have power to bless you and yet beyond that power. May the good God bless you. May the Lord grant you His peace, brother of mine!"

The sick man tearfully blessed himself. In his half-stifled sobbing he finally dozed away, as a child falls asleep in its mother's arms.

Excitedly happy Francis left the hospital. But he did not turn his steps towards the city and towards home, but back to St. Damian's.

The priest had not yet locked the church door. Francis entered full of radiance in his heart and walked to the altar.

Twilight filled the chapel. But one of the half-light shone the face of the Lord as if It burned instead of the sanctuary lamp. The eyes of the Lord looked upon Francis with such love and goodness that Francis trembled in its sweetness, and fell upon his knees and said again and again: "O my good, my sweet Jesus, how I love Thee . . . , how I love Thee!"

It was late in the night when Francis returned to the city, returned as one intoxicated after drinking strong wine.

He did not sleep that night, throughout the night he conversed with his soul and with God.

That night the hand of God in compensation for his self-renunciation and his love, touched him with **gentle force** and led him from then on through life as a mother leads her most dearly beloved babe.

And from that day and that night every leper was a brother and a distinguished man to Francis, Francis to everyone a servant and a slave for the love of God. (To be continued.)

THE STARS.

*O luminous creations, twinklings divine,
O eternal fascinations, our lights so fine!*

*Ye pure brightness of heaven, glimmering beams,
Ye clear lightness embedden, simmering gleams!*

*Ye blossoms celestial, ethereal plants,
Ye primes enigmatical, distant blue vants.*

*The firmament blue studded, glistening points,
The refulgent hue huddled, with flashing vaunts.*

*O brilliants of sapphire, wondrous spectrums,
O scintillants of fire, all conundrum!*

*Ye thousand lucid crystals, blazoning flare,
Ye thousand bright fixtures, lustres so rare!*

Fr. Leonard Bogolin, O.F.M.

INGRATITUDE FOR REWARD

Lea Fatur—Fr. Leonard, O.F.M.

A soldier, while walking through a forest, suddenly chanced upon a large cage. In it was imprisoned the king of beasts, a powerful lion. Pleadingly the prisoner spoke thus: "Detesting the spilling of blood, I have concluded peace with man. So come, open this cage and I shall be indebted to you forever."

The soldier taking compassion on the lion opened the cage. Scarcely had the beast been freed when he was already attacking the man with his huge paws and open jaws. The soldier, in surprise, cried out, "So, then, such are your promises! Why, such ingratitude even the sun has not witnessed!" The lion roared, "Man, you accuse me of ingratitude? I act as men do. Go ask the banana-tree concerning the king of the animal kingdom and about man, the highest of creatures, and do not demand gratitude!"

The soldier turned around and questioned the tree about the lion's ingratitude. The tree answers, "Are you men better? I nourish you with my fruit, but you in return cut my branches and burn my trunk!"

"Tell me," roars the lion, "speaks not the tree truthfully?"

The man trembles and beseechingly says: "You, O lion, ask someone to do justice between us." The beast relates the incidents as they happened to the earth. The earth sighs, "What does the man wish? Do I not give him flowers and plants? And he in return digs into my bowels and desires to pull out my every secrets."

"See?" roars the lion extending his huge paws. But the man hopefully replies, "The tree and earth are not beings, similar to us. Therefore ask some being that walks and lives."

Hardly had the soldier finished speaking than the lion notices a wise and clever fox coming from the thickets. The latter would have much rather liked to have slipped by unnoticed, as he did not desire the unpleasurable company of the lion. But even now the beast calls to him, and tells him to judge whether the man truthfully accuses him of ingratitude. The fox meditates and then replies: "Does the man lie? The lion, the king of beasts, be imprisoned in that cage? How can such a large lion fit in so small a cage?"

The lion enters the cage and says to the man, "Now close the door and show the fox that it is no lie." When the cage was closed, the lion roared, "Vagabond fox, do you now believe that the king of beasts is capable of being grateful?"

"I believe so now," said the fox nudging the soldier. And then they both went into the woods.

PISMA.

Lemont, Ill., Feb. 7, 1931.

Dragi striček:—

Zopet pišem v Ave Marijo. Moram vam pisati, da smo imeli igro. Igra je bila 20. januarja in imenovala se je: "Večna mladost in večna lepota." Jaz sem bila Majka božja. Tu na gričku smo tako vesele, da "jumpamo rope". 15. februarja bomo dobile črno obleko. Mslim, da bosta moj tata in sestra prišla me pogledat. Samo par mesecev še, pa bom videla svojo sestro, ki bo prišla na "Summer Vacation".

Pozdravlja Vas,

Josephine iz Jolieta.

7 A. R. I., Mt. Assisi.
Feb. 7, 1931.

Častiti gospod urednik:

Mene pa menda nič več ne poznate, ker se že tako dolgo nisem oglasila.

Tu imamo zmirom kaj novega, tako da nam ni nič dolg čas. Komaj je minul Božič — pa je že post pri vratih. V tem času se bo vse spremenilo.

Namesto veselih pesmic bomo peli žalostne. Je že tako na tem svetu.

Pozdravlja Vas,

Josephine iz Sheboygana.

7 A. R. I., Mt. Assisi.
Feb. 7, 1931.

Dragi striček:—

Kaj ne, da sem se že dobro naučila slovenski. Hrvatica sem, a ljubim tudi slovenski jezik.

Sneg se je že stalil na brdu in ne moremo se več sanjkati; sicer pa je dosti tudi drugih "games" za igrati.

Kakor so Vam že druge deklice pisale, smo imeli igro. Prišli so tudi moj oče, mati in bratje. Svojih "twin brothers" pa nisem poznala enega od drugega, tako sta si podobna. Zelo vesela sem bila, ko sem videla mamo. Že 6 mesecev je nisem videla.

Bom še se oglasila.

Ana Hecimovich.

7 A. R. I., Mt. Assisi.
Feb. 7, 1931.

Dragi striček:—

Že zopet se oglasim v Vašem listu. To pot Vam dam vedeti, da smo imeli dne 20. jan. igro. Igra se je imenovala: "Večna mladost in večna lepota". Mislim, da je vse šlo "all right". Jaz sem bila gospa Sempronija, poganka, ampak v zadnjem prizoru sem postala kristjana.

Bila sem vesela na ta dan, ker so prišli moj oče in mama. Rekli so, da je bila igra zelo lepa.

Še enkrat Vam moram z veseljem povedati, da bomo dne 18. februarja postale "postulants". Če bo namreč božja volja.

To je vse za to pot. Prosim, molite zame!

Pozdravlja Vas,

Frances iz Jolieta.

7 A. R. I., Mt. Assisi.
Feb. 7, 1931.

Dragi striček:—

Dne 25. jan. sem zopet videla svojega očeta in domače. Prišli so gledat igro. Jaz sem bila tudi v igri; bila sem čarovnica. Zdelo se mi je, da so moj oče jokali. Seveda jih je sram povedati, ker moški ne jokajo tako radi kakor ženske.

Tu se imamo zmirom dobro. Sanjke smo morale spraviti, ker ni več snega. Imamo pa čvrste noge, da se lahko igramo po šoli.

Kmalu se bom spet oglasila.

Metka iz Jolieta.

7 A. R. I., Mt. Assisi.

Drugi striček:—

Seveda moje pismo mora biti zopet v Ave Maria — drugače ne bo dobro. Naznanim Vam, dragi striček, da meni veliko po-

maga, ako večkrat pišem. Sama se čudim, da mi že tako gladko teče. Škoda, da se drugi slovenski otroci bolj ne zanimajo za svoj materni jezik.

Dne 20. januarja smo imele zopet igro. Jaz sem bila Julija, ki bi bila rada zmirom mlada in lepa — a sem k sreči umrla in tako ušla starosti.

Pozdravlja Vas, **Helen iz Sheboygana.**

Lemont, Ill., Feb. 7, 1931.

Dragi striček:—

Danes se pa moram pohvaliti. Imele smo namreč igro in so rekli, da smo lepo igrali. Nazadnje so vsi jokali, še celo možje.

Tu imamo sedaj zelo lepo vreme. Solnce sije kakor po leti. Že par dni smo imeli sneg — pa se je ves stopil. "Gee! How I miss sled rides!" Pozdravlja Vas in vse čitatelje Ave Maria —

Veronica iz Chicage.

Lemont, Ill., Feb. 7, 1931.

Dragi striček:—

Mogoče poznate tisto sestro, ki je slikana v Ave Mariji na strani 57. Mlada je videti, a zna že tako lepo učiti. Jaz sem največja na gričku Assisi, pa ne vem, če bom znala tako lepo povedati o Baragi.

Mi tukaj vsaki dan molimo k temu božjemu služabniku. Bil je Slovenec in je ljubil svoj narod.

Jaz sem tudi Slovenka — in Slovenka čem ostati!

Stephania iz Sheboygana.
912 Wadsworth Ave.

Waukegan, Ill., Feb. 10, 1931.

Dear Rev. Father:

I think it certainly is about time I am writing to you again. I said I would write the next time in Slovenian, but I don't think I would get very far with it.

I have read all your stories in the magazine and I surely think they are interesting.

There certainly are a number of girls who write to you from Mt. Assisi. I think they enjoy reading your magazine also.

Well, I guess I'll close now, but I will write more often than I have been in the past.

Sylvia Kovacich.

P. S. Enclosed find a post card of our church. I think it's a very nice church and I would like to have you put it in the magazine if you can. (Contrary to my expectations your desire was fulfilled.—Editor.)

Burton, O., Feb. 10, 1931.

Častiti gospod urednik:

Da ne bomo dečki preveč zaostali na Vašem "kornerju", se tudi jaz oglašim in sicer prvič. Star sem deset let! Hodim v peti razred. Vseh skupaj nas je šest otrok. Vsi imamo najrajši najmlajšega brata, ker je jako brihten deček. Dasirano nam naredi dosti dela, smo ga vendar vsi veselji. Zlasti mama in ata ga ljubita ter pravita, da je najbolj nedolžen in najmanj poreden in navihan. Ako bi bilo po njihovem, bi morali vsi vedno majhni ostati, da bi bili tako njim dopadljivi angelčki. Imam pa tudi eno starejšo sestro v šoli pri č. sestrah. Tam se uči, da bo potem lažje nam dajala dober zgled. Vsi jo prav željno pričakujemo domov, posebno pa še jaz, da me bo rešila sitnega dela, ki ga moram sedaj opravljati mesto nje — pomivati posodo. To je hudo delo za nas dečke, zakaj naše misli so vse drugod kot pa v kuhinji. Jaz imam posebno veselje igrati "marbles". Čeprav sem še zelo majhen so mi nadeli ime: Champion marble player of Burton School. Pa tudi pri tej stvari imam smolo. Nobeden namreč noče igrati z mano "marbles", ker rečejo, da vse oberem.

Moram nehati. Prosim slovenske dečke po vseh slovenskih naselbinah naj se oglašajo z dopisi v Ave Mariji, da nas ne boče zmirom deklice "bitale". (Prav imaš!—Urednik.)

Pozdravljam vse dečke in deklice na kornerju, posebno pa svojo sestro Milko, ki je blizu Vas — pri sestrah v Lemontu.

Ernest J. Adamič.

Sestra S.: **Z A K R U H O M**

(Otroška igrlica.)

OSEBE:

Jošt, Jordan, Jona, dečki.

Korent, večni popotnik.

Dečki — kovači (poljubno število).

Dečki — orači (poljubno število).

Duh, ki se prikazuje.

Oder: Pokrajina z drevesi.

PRVA SLIKA.

Jošt (pride na oder. V eni roki drži žogo, v drugi odprto knjigo in gredoč nekaj mrmraje čita. Ko pride do drevesa, kjer je klopa, sede, bere pa hitro neha):

Saj je vseeno, ali znam ali ne. — Ne bom se mučil, ne. — (Vzame žogo in se igra z njo)

(Za odrom nekdo zažvižga)

Jošt:....(hitri gledat) Halo: — Jordan — Jona —

Jordan: Kaj je?

Jošt: Kam gresta?

Jona: Učit se greva.

Jošt: Sem pojdita. Žogo imam. Se bomo igrali. (Jordan in Jona prideta na oder.)

Jordan: Ali ti že znaš?

Jošt: Jaz? Jaz sploh vse znam.

Jona: Midva pa še ne.

Jošt: Se bosta pa potlej učila. Pojdimo se igrat.

Jordan: Kaj pa, ko bi se prej naučili in potlej žogo bili?

Jošt: Saj je vseeno. Sedita semkaj. Nata. (Potegne iz že-pa kos potice in da vsakemu nekaj.)

Jordan: Saj imam jaz tudi kruh. (Pokaže kos)

Jošt: (Seže po kosu in ga vrže proč.) Ta je za nič.

Jona: Oj, ti kruh stran mečeš? (Steče ponj.)

Jošt: Pusti ga. Na potico.

Jordan: (je) — Dobra je.

Jona: Naša mati so rekli, da moramo pobirati drobtinice, če padejo na tla.

Jošt: Vidva sta še neumna. Poglejta jaz pa pozobljem samo cvebe, za drugo še ne maram ne. (Vrže skorje od potice proč in se smeje): Božja ptičica naj jo pobere.

Korent: pride. (Ima rdečo suknjico, pod pazduho pa dolgo šibo in čez ramo torbo.)

Jošt: (skoči predenj.) Korent, Korent, kje si bil?

Korent: Služil sem.

Jošt: Kaj si prisluzil?

Korent: Tri bele vinarje in rdečo suknjico.

Jošt: Daj meni beli vinar.

Korent: Kaj boš kupil?

Jošt: Cigarete.

Korent: Ne dam.

Jordan: Pa daj meni beli vinar.

Korent: Kaj boš kupil?

Jordan: Candy.

Korent: Ne dam.

Jona: Korent, daj meni beli vinar.

Korent: Kaj boš kupil?

Jona: Mačka v žaklju.

Korent: Ne dam. (Ponavlja.) Ne dam, ne dam; lenuhom ne dam.

Korent: (se ustavi in se začudi, ko zagleda kruh na tleh.) O božji dar! Na tleh ležiš. (Se pripogne .ga pobere in spoštljivo poljubi.)

Jošt: (Se zasmeje.) Hahaha.

Korent: (Se hitro okrene.) Ti si ga vrgel stran?

Jošt: Kaj tebi mar?

Korent: Meni je mar, ki sem hodil z lačnim trebuhom za kruhom in sem videl, kako po kruhu vzdihujejo, kako ga iz zemlje rujejo, kako se zanj trudijo, pa ga še stradajo — O kruhek, božji dar (ga spet poljubi in spravi v žep).

Jošt: Le jej tak kruh, ti potepuh; mi pa jemo potice iz sladke medice, haha.

Jordan: Korent moj je bil kruh, vrni mi ga.

Korent: (jezen.) Tako. In mu nisi branil in ga nisi po-bral?

Jona: Jaz pa mu svojega nisem dal — (se boji in vleče svoj kos kruha iz žepa.)

Korent: Kdor med otrobe se meša, ga svinje požro. Zato naučim vas, kako si služim kruha in kako ozdravim lenuha. (Vmes zamahuje s šibo in govori): Ena, dve, tri, delo naj živi, ki nam kruh deli. Pridi duh polja, pridi duh voda, pridi duh go-ra. Ena, dve, tri, delo naj živi, ki nam kruh deli.

(Na odru se stemni. Za odrom grom; iz ozadja se prikazuje duh v beli halji in z dolgo brado.)

Duh: Korent, Korent, čemu me kličeš?

Korent: Da mi izročiš te lene dečke, ki ne vedo, kaj se pra-vi: V potu svojega obraza boš jedel svoj kruh. Presiti so kru-ha, zato se norčujejo in božji dar zametujejo.

Duh: In kaj boš storil z njimi?

Korent: Popeljem jih s trebuhom za kruhom, od dela do de-la, da se nauče kaj so žuljave roke, ki kruha dele.

Duh: Dobro, tvoji so. Bodi jim gospod, dokler ne spozna-jo, da le pridne roke kruha dobe. (Duh zgine. Na odru zasije luč. Dečki kleče prestrašeni.)

Korent: (Zamahne s šibo.) Kvišku lenobe lene, gremo po-kušat kruha cene.

(Zastor.)

DRUGA SLIKA.

Oder: pokrajina. Na levi kovačnica. (Zadošča samo nako-valo, morda celo dva in kaka "šina" ali kos železa. Kujejo mali kovači v predpasnikih (iz papirja), kladiva urno sučejo ter bijejo po nakovalu. Ko se zastor dvigne, kujejo vsi v taktu. Obenem pojejo ali v zboru v taktu govore):

Mi smo kovači, ne postopači, kladiva dvigamo, iskre užigamo, lemeže kujemo, konje obujemo, sablje brusimo, verige vari-mo, krampe podstavljamo, kose popravljamo. Mi smo kova-či, ne postopači, kruha si služimo, z lenimi mi se ne družimo; mi smo kovači, ne postopači.

Korent: (Prižene dečke na oder.) Pozdravljeni, pridni kova-či, ne postopači.

1. kovač: (mojster.) Korent, Korent, kje si bil?

Korent: Služil sem.

Kovač: Kaj si zaslužil?

Korent: Tri lene dečke, ki se iz kruha norca delajo in po svetlu dela iščejo.

Kovač: Pri nas je dela dovolj, pa tudi kruha za potrebo. Ali mi jih daš v službo?

Korent: Kar vzemite jih.

Kovač: Alo, fantje, zavilajte rokave in pljunite na roke.

Korent: Suknjiče dol, rokave gor. (Maha s šibo.)

Dečki: (slačijo suknje in zaviljujejo rokave.)

Kovač: (vzame saj z ognjišča ali oglje.) Beli ste kot repa, (jih maže po obrazu) a sedaj boste kovači, črni kot rogači. Nato jih pelje k naklu in jim da kladiva.

Korent: (priganja) Le hitro.

Druzi kovači spet začno peti: Mi smo kovači itd. (Dečki vihtijo kladiva. Joštu pade kladivo iz rok. Korent ga ošvrkne s šibo, kovač mojster pa ga prime za ušesa. Kujejo in pojejo.)

Kovač mojster: (prvi vrže kladivo.) Tovariši, kje delo, tam jelo. Oddahnimo si čez nekaj časa. (Vsi nehajo.) In prigriznimo tudi. (Deli kose kruha ali pa reže od hleba.)

Dečki (tudi nehajo.)

Kovač: Oho. Le kujte, le kujte, niste še zaslužili kruha.

Korent: Kuite, kujte, kruha si nakujte. (Maha s šibo.)

Jona: Lačen sem — —

Korent: Kuj, kuj, kruha si nakuj.

Jordan: Lačen, — lačen —

Korent: Kuj, kuj, kruha si nakuj.

Jošt: (Sede na tla.) Ne morem več —

Korent: (Iz vleče iz žepa zavrženi kos in odlomi košček.) Saj ni tako črn.

Jošt: Prosim, prosim.

Jordan: Prosim.

Jona: Prosim. (Dvigajo roke.)

Korent: (Odlomi vsakemu košček.)

Vsi: (Željno sežejo po kruhu.) Dober je, dober.

Kovač: Hoho. Vidite, delo nam kruh rodi, delo nam kruh sladi — — Fantje na noge! — (Kovači planejo in zapoje: Mi smo kovači itd.)

(Zavesa pade.)

TRETJI PRIZOR.

Pokrajina. Iza odra prihajajo kmetje. Goloroki, s slamniki in raznimi pokrivali. Bosi. Nosijo rovnice, motike, vile, sploh kmetijsko orodje.

Vsi (pojo): Mi smo orači, kosci, kopači; trnje rujemo, v noč se bojujemo, brazde režemo, žito sejemo, snope vezemo, zrnje ve-jemo. Kose brusimo, da se poskusimo. Kosci, orači, in pa kopa-či. Kruha si služimo, z lenimi mi se ne družimo. Mi orači, kosci, kopači. (Odložijo orodje in ležejo po tleh.)

Korent: (Prižene dečke.) Pozdravljeni kosci, orači, pridni kopači.

1. kmet: Korent, Korent, kje si bil?

Koren: Služil sem.

Kmet: Kaj si zaslužil?

Korent: Tri lene dečke, ki se iz kruha norca se delajo in po svetlu dela iščejo.

Kmet: Naša zemlja kliče po delu. Daj jih meni v službo.

Korent: Tu so. Naj vam pri delu delajo družbo.

Kmet: Fantje, nabrusite si nohte, vzemite motiko in hajdi na delo.

Korent: Suknjiče dol, rokave gor.

Kmet: (Deli orodje.) Tebi Jonu motiko, da spleveš njivo veliko. Tebi Jordanu sodi kopača, je kaj prijetna igrača. Tebi (Joštu) pa gnojne vile, bodo kar same gnoj trosile. (Dečki vzamejo orodje.)

Korent: (Maha s šibo.) Alo, na njivo, med plevel in osat, kruha iskat.

Kmetje: (ki leže in jedo, se jim smejejo) potem pojo v zboru: Haha, to so kopači, ti postopači.

Kmet: Korent le s šibo pritisni, da seže do lenih krač, in se prah pokadi jim iz hlač.

Za odrom: (Jošt:) Hrbet me boli, o joj!

(Jordan:) Žulj me skeli, o joj!

(Jona:) Oh, ta motika je pretežka in prevelika.

Kmet: Haha. (Tolče se ob kolena in gleda za oder.) Glej-te te mile jere, kako se smerijo.

Korent: (Tudi za odrom.) Jošt, vrzi, vrzi, vrzi; saj gnoj niso cvebe in rozine.

(Jordan:) Bolje zasadi v zemljo kopačo; kruhek je globoko v zemlji.

(Jonu:) Jona, le trebi, trebi — z osata ni potic.

Kmet: (ploska.) Dobro, dobro jih učiš, Korent.

Vsi: (se smejejo in ploskajo.)

Za odrom:

Jona: lačen —

Jordan: lačen —

Jošt: lačen —

Kmet: Že vedo, kako kruhek raste; sedaj pa udarimo zopet mi. Alo, fantje. (Vsi vstanejo, vzamejo orodje, gredo po odru okrog in pojo): Mi smo orači, kosci, kopači, itd.

(Korent prižene dečke, ki izroče orodje kmetom. Kmetje izginejo ponoč za oder; na niem ostanejo Korent in dečki.)

Jona (dvigne roke): Lačen — —

Jordan (dvigne roke): Lačen — —

Jošt (dvigne roke): Lačen — —

(Korent potegne iz žepa še ostanek kruha in ga deli. Vsi jedo.)

Korent: (Zamahne s šibo.) Ena, dve, tri, delo nas živi itd. (Na odru se stemni. Zagrmí. Prikaže se zopet duh.)

Duh: Korent, Korent, čemu me kličeš?

Korent: Da ti vrnem tri lene dečke, ki vedo sedaj, kaj se pravi kruha služiti.

Duh: Dečki, ali res veste?

Dečki (na kolnih): Res, vemo.

Duh: Poidite z delom za kruhom. (Duh izgine.)

(Dečki vstanejo. Korent da vsakemu svojo knjigo: Z delom za kruhom.)

(Konec)

IN THE REALM OF BOOKS

By Albina J. Wahcic

THE BITTER TEA OF GENERAL YEN. (1930) By Grace Zaring Stone
Published by The Bobbs-Merrill Co., Indianapolis.

Stories with Oriental settings are not few and the reading the public finds interesting. The Occidental mind is still fascinated by the strange manners and customs of the Orient. Many authors of Chinese or Japanese stories aim at filling their pages with descriptions which are too grotesque to be veracious. Other writers again state the facts calmly and in a matter-of-fact way as if to say: "This is the truth. Take it or leave it."

Grace Zaring Stone in her book **The Bitter Tea of General Yen** describes no breath-taking scenes and yet she give us a good glimpse of China and its people today. She points out to us that the Chinese are still holding fast to their old-age traditions and are very much loath to let go of them. Modern civilization of the West makes slow progress in the East.

There is a plot to **The Bitter Tea of General Yen** but it is rather thin. A young lady, Megan Davis is affianced to a young missionary doctor who has gone to China. She grows impatient waiting for him to call her so she decides to follow him. She arrives in Shanghai, China; everything seems very strange to her, but the Jackson's living in the French Concession try to make her feel at home. After a series of events she makes the acquaintance of General Yen a powerful Chinese who yet falls under the Communist attack. Upon the occasion, General Yen saves the life of Megan Davis and then takes care of her until her danger is over and he ends in death. During the time she lives under his protection she tries to convert him to Christian idea of life and he with equal sincerity points out to her the impossibility of changing his viewpoints.

The book is more in the form of a sketch than merely a story. It is well written and conveys to us the idea of vagueness as the Orient is.

DIXON'S CUBS By John C. Moore (1930)
Published by Houghton Mifflin Co., Boston and N. Y.

The enchanting loveliness of pastoral England in the beginning of the twentieth century is exquisitely described in **Dixon's Cubs**. The setting, for the most part, is Bickeridge, England and the story extends over a period of some twenty-five years beginning in 1900. Be it the landscapes or the characters in the novel, the fox-hunt or the trenches of the World War, each is described in flowing style and concise language. There is nothing stilted about the English used, words are not wasted, rather, each word is as a picture thrown on the screen, so clear is it. It is indeed a rare pleasure to find a book so interesting, so fine, where action runs along smoothly, where there is no standstill in the movement of the story.

* ROBERT PECKHAM By Maurice Baring (1930)
Alfred A. Knopf, N. Y.

Robert Peckham is a Catholic belonging to an already old family of that name. The book shows his reaction to the English persecution of Catholics in England in the sixteenth century. In order to remain faithful to his religion yet not to incur disfavor in the Queen Elizabeth's sight he leaves England in the trying times. Upon his death-bed he expresses his regret for having acted as he had.

ROCK AND SAND By John Rathbone Oliver (1930)
Macmillan Co., N. Y.

Bonne Riviere, a secluded village in Canada is the setting for a romance which was not. In this story is shown the difference between the rock bottom foundations of the French Catholic families and the sandy ones upon which the non-Catholic American family attempts to build the home.

A FRIEND OF MINE

By David P. McAstocker, S. J.

This is a cheerful little book of meditations and spiritual readings dealing with that "Friend of Mine", Jesus.

The reader is presented to the Friend of friends, in the introduction, and in the following chapters he becomes very well acquainted with Him, indeed. The discussion are vivid and interesting; in them, Christ becomes very real, and at any moment the reader expects to hear his Friend speak.

A FRIEND OF MINE should break down the impersonal ideas of many — even of Catholics — regarding Christ. Any degree of sanctity that will be gained, can be gained only in proportion to one's personal regard for his God.

This little book is written not only for priests and religious, but for lay-people. It is a friendly book, and its finest result will be to influence its readers to think of Jesus as "A Friend of Mine".

The price of A FRIEND OF MINE is \$1.25.

THE BRUCE PUBLISHING COMPANY
Milwaukee, Wis.

FREE To Any Catholic

Sending name and address, we will mail wonderful guaranteed Silver Oxidized finish **MIRACULOUS RING** with modeled raised figure of the Blessed Virgin **Absolutely Free**, without one cent of expense to you. Please give you finger size. We correspond only in English.

DALE MFG. CO., Dept. S-35, Providence, R. I.

JAVNE ZAHVALE

Moram Vam priznati, da je Vaša Alpen Tinktura v resnici najbolj uspešna. Odkar ji rabim, so mi prenehali lasje izpadati. Sedaj mi rastejo zopet lepi in gosti.—S. Markotich, 129 Lingar Rd., Sidney, N. S., Can.

Vašo Bruslin Tinkturo zoper sive lase sem rabila z najboljšim uspehom, za kar vam ostanem vedno hvaležna.—Frances Polish, Chicago, Ill.

Od Vaše Broslin Tinkture zoper sive lase so mi postali lasje popolnoma taki, kakor sem jih imel v mladosti. Zato Vam ostajam hvaležen.—Simon Zubar, P. O. Box 310, Kirkland Lake, Ont., Canada.

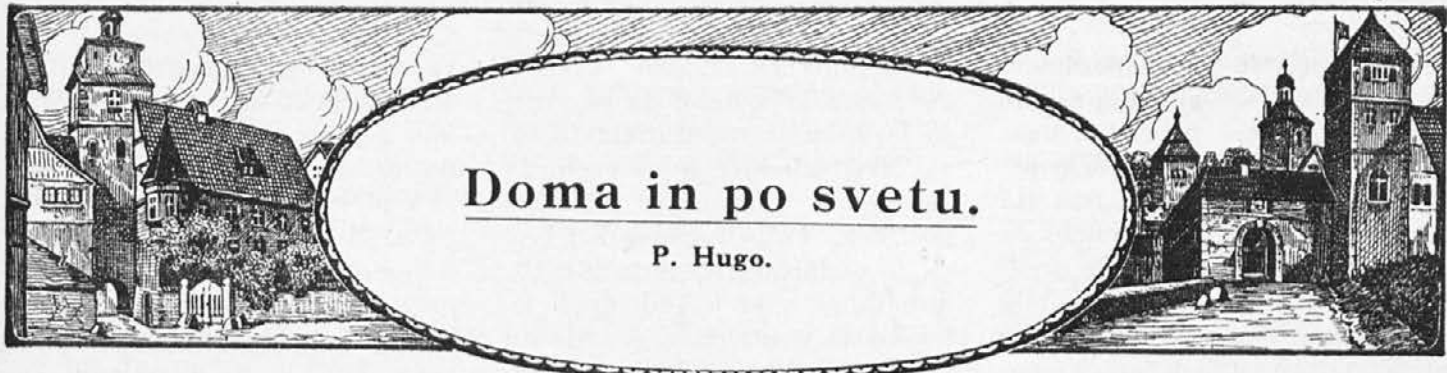
Moram pripoznati, da je Vaš Fluid zoper revmatizem v resnici najboljši na svetu. Moj prijatelj je ležal tri mesece v postelji. Ko je pa rabil Vaš Fluid, je v osmih dneh popolnoma ozdravel. Blagovolite tudi meni poslati eno steklenico Vašega hvalevrednega Fluida. Najlepše se Vam že v naprej zahvaljujem.—Joseph Jenich, 283 Droillard Rd., Ford City, Ont., Canada.

Pripoznavam, da je Vaša Elsa žauza zoper rane in srbečo kožo najboljšje zdravilo. Ostajam Vam vedno hvaležen.—D. Brankovan, P. O. Box 48, Ambler, Pa.

Že več let je minulo, odkar sem rabil Vaše zdravilo zoper kurje oči in bradavice, katere sem v par dneh popolnoma odpravil, za kar sem Vam prav hvaležen. Blagovolite mi poslati cenik, da naročim še druga zdravila.—John Grabjan, 3307 St., St. Louis, Mo.

Imam na tisoče zahvalnih pisem tudi od drugih zdravil. Vsakemu dam \$5.00, ki bi rabil moja zdravila brez uspeha.

Pišite takoj po cenik. Pošljem Vam ga zastonj.
JAKOB WAHCIC, 1436 E. 95th ST., CLEVELAND, O.

Doma in po svetu.

P. Hugo.

Znamenje časa.

Pred par leti bi človek ne verjel in zunanji svet še danes ne verjame, da so v zlati Ameriki sploh mogoči taki časi, kakor so. Tisoči, da, milijoni stradajo, kakor v domovini, odkoder so prišli, niso stradali. In vendar se ne da tajiti. Kaj se je Amerikanec v letih resnične prosperitete brigal za tistih deset centov, ki so se ob nedeljah v cerkvah pobirali. Kot kakemu beraču jih je vrigel v kolektorsko posodo in še kaj dodal. Danes pa, ko bi jih kolektorji ozir. cerkve začele vračati tiste "dajme", bi bile naše cerkve ob nedeljah mnogo bolj polne. Pri frančiškanih v New Yorku so pred kratkim to poskusili. Mesto da bi pobirali vstopnino, je brat Gabriel pred cerkvijo delil "dajme". Okrog 400 mu jih je bilo dana na razpolago. A njegova zaloga je bila kmalu izčrpana. Dobil je drugo, tretjo itd., dokler ni razdelil 4376 desetih in še so se stegale proseče roke proti njemu. Niso bile beraške roke, ampak žuljeve delovne roke, drhteče po delu in zaslužku, ne po miloščini. Nekdo drugi pa je istočasno delil kruh, katerega zaloge so istotako vidno kopnele. Ganljivo je bilo videti nekega sestradanega norveškega mornarja, hunske postave. V prvo vežo je stopil, da povžije svojo porcijo. — Da, da, mora biti nekaj krivo v zlati Ameriki, če v sezoni dolarske princezinje nosijo za stotisoče nakitja iz Francije, milijonske armade delavcev pa niti kruha nimajo.

Vremenski prerok — umrl.

Vremenskih prerokov je veliko. A tak kakor je bil Rev. Ricard, S. J., je bil le eden. Zato se je imenoval "oče dežja". V dolgih letih svojega študija je globoko prodril v vremenske skrivnosti, ki farmarjem napravijo včasih tako neprijeten usoden ples. Ne samo za par dni, ampak za cele tedne naprej, da, celo mesece naprej je napovedal vremensko stanje in spremembe. Pravijo, da je on vedno najboljše zadel. Njegove napovedi so slončie na znanstveni podlagi. S svojimi prvovrstnimi aparati je proučeval sončne pege. One so baje merodajne pri vremenskih spremembah. Ko je bil 75 let star, je bil slovesno sprejet med Kolumbove viteze, ki so v njegov spomin zgradili vremensko opazovalnico za pol milijona dolarjev. Da bi svoja znanstvena dognanja praktično izkoristil, je pred tremi leti začel potom farmarske radio-centrale v Kaliforniji napovedovati, kako vreme je v bližnji prihodnosti pričakovati. Sedaj je umrl v svojem 81. letu. Bil je profesor na vseučilišču sv. Klare v Kaliforniji.

Nove misijonske žrtve.

Iz kitajskih misijonov je došlo poročilo, da je zopet eden naših postal žrtev banditov, če ne trije. Apostolski prefekt Janez Soggiu, frančiškan-minorit v Hinganu, Shensi, je bil z dvema misijonarjema, pp. Luciano in Novelli, umorjen. O ter dveh se trenutno še ne ve, sta li bila njegova redovna sobrata ali ne, a

najbrž. Misijonski škofje in predstojniki se navadno jemljejo iz dotičnega reda, kateremu je misijonsko okrožje v oskrbo izročeno. Umorjeni misijonski prefekt je bil še mlad mož 46 let. Komaj pet let je bil na Kitajskem in le tri leta prefekt. Bil je izobražen mož, doktor bogoslovja in civilnega prava, po rodu Italijan iz Sardegne. S temi tremi je število žrtev kitajskih banditov v zadnjih sedmih letih naraslo na 29.

Romanje na grob Leona XIII.

Letos bo 40 let, kar je veliki socialni papež Leon XIII. izdal slovito delavsko okrožno pismo "Rerum novarum". Ko bi se bila v njej začrtana načela vsepovsod izvedla, bi ne bilo več delavskega vprašanja. Komunizem bi se ne bil rodil in če bi se bil, bi bil kot slabotno dete, nezmožno življenja, tudi že pokopan. Toda le en del delavstva je začel graditi svojo lepšo bodočnost na podlagi v tej encikliki razvitih načel. In to na krščanski podlagi organizirano delavstvo bo za 40letnico te znamenite enciklike priredilo mednarodno romanje na Leonov grob. Lepo misel je sprožil mednarodni odbor za proslavo te obletnice. Francozi so kot voditelji že na čelu. Drugi narodi se pridno oglašajo. Romanje so bo vršilo sredi prihodnjega maja.

Čuda moderne tehnike.

Ko se je zvedelo, da ima sv. oče v kratkem izdati važno poslanico o raznih vprašanjih, ki tičejo zakon, sta se naš katoliški dopisni urad N.C.N. in tiskovni

urad Associated Press sporazumno dogovorila, z vatikanskimi krogi, naj jima po radio, ozir. po kablu, takoj sporoče celo poslanico dobesedno. Med tem sta vse uredila, kar je potrebno, da se takoj tiska in razpošlje uredništvom raznih listov. Ko je bila poslanica v Rimu objavljena, je prišlo najprej kabelgramsko poročilo, naj bodo pripravljene. Takoj nato je bilo po radio dobesedno oddano na kabelgramski urad, ki jo je dalje poslal v New York. Tu so jo iz Cable officia zopet po radio poslali v posebni lokal, kjer so čakali štirje najmodernejši tiskarski stroji, ki zmorejo 60 besed na minuto. — Ker je poslanica dolga, vsebuje 16,000 besed, so jo v odlomkih oddajali strojem. Gotova mesta so bila nejasna. Treba je bilo vprašati za pojasnila. A niso čakali nanja. Če je bil dotični odlomek še v tiskarni, ko je došlo pojasnilo, so besedilo tam dopolnili ozir. popravili. Ako je že odromal na uredništva listov, so tja sporočili, kaj naj dopolnijo, popravijo. V 24 urah je bila cela obširna poslanica tiskana na potu do raznih uredništev, ki so se priporočila zanjo. Tako je bila njena celotna vsebina prej znana urednikom ameriških listov in tudi mnogim njih bravcem, kot pa kakemu italijanskemu škofu malo delj od Rima.

Odlikovanje našega poslanika.

Zadnjič ste v kratkem obvestilu brali, da je prejel jugoslov. poslanik pri ameriški vladi, minister Dr. Leonid Pitamic, od sv. očeta visoko odlikovanje — komanderski viteški križ reda sv. Gregorija. To je menda edini Slovenec, ki ga diči to odlikovanje. Povod odlikovanju je bila izsleditev in vrnitev nekih dragocenih umetnostnih predmetov, ki so bili ukradeni iz cerkvene zakladnice zagrebške stolnice in v Ameriki prodani. Ko se je predlanskim zvedelo, kje se nahajajo,

je poslanik Dr. Pitamic zastavil vso svojo avtoriteto, da se vrnejo lastniku in uspel. Sam je šel v Cleveland, kjer so se našli, da jih osebno prevzame in zaščitene pošlje na svoje mesto. Pri tem ga je podpiral njegov tajnik Dr. Stojadinovič, ki je tudi dobil viteški križ istega reda. A to je bil le povod odlikovanju Dr. Pitamica. Pravi vzrok so druge njegove vrline, znanstvene in moralne, s katerimi si je pridobil velik ugled v diplomatskih in cerkvenih krogih. Država in naš narod posebej sta lahko ponosna nanj.

Kaj se godi v Konnersreuthu.

Terezija Neumann, znana zamaknjenka v Konnersreuthu, je vedno večji misterij. Trapist Rev. Edmund Nobis, ki jo je obiskal, poroča o njej zagonetne stvari. Do lani je vsaj še kaj malega uživala, če drugega ne, žlico vode po sv. obhajilu. Od tedaj naprej pa živi izključno od presv. Evharistije. Trpi zelo veliko. Včasih zdihuje: "Ne morem tega prenašati, nočem!" Pa ji pravi njen dušni voditelj: "Terezija, če pa Bog tako hoče!" Na to pa udano odgovori: "O, če pa Bog hoče, hočem tudi jaz!" Nekaj posebnega je zadnje čase njena pokora za razne vrste grešnikov. Sama je prosila za to pokoro. Nekega dne ji je Bog naložil pokoro za pijance. Njen dušni pastir Rev. Naber, ki je bil tisti dan pri njej, je izpovedal, da je bila njena soba tako prežeta od alkoholnega vzdušja, da je bilo treba vrata odpreti. To ji je povzročalo silne telesne bolečine, ker jo je neprestano dražilo k bruhanju, kar se pa v resnici ni zgodilo.

Bivši ljudožrc — papeški vitez.

Iz Rima se je pred kratkim preko Amerike vrnil v svoj misijon na Fidži-otočju Rev. Ivo Hellet, iz redovne družbe maristov. S seboj je nesel blagoslov sv. očeta

za bivšega ljudožrca Daniela Vulivi. Na imenovanem otočju je bilo kanibalstvo ali ljudožrstvo do novejšega časa v navadi. Stari ljudje so še iz kanibalskega rodu. Med njimi je bil tudi Vulivi. Ko so prišli katoliški misijonarji v deželo, so jim v teku dolgih let zastudili čudno pečenko, vsaj onim, ki so se oklenili katoliške vere. Kakih 17,000 katoliških je. Med njimi je 11 katoliških duhovnikov domačinov in 84 redovnih sester. Prominenten veteran med lajiki in desna roka misijonarjev je Daniel Vulivi. Dvajsetletni se je oklenil katoliške vere in sedaj bo obhajal svoj zlati katoliški jubilej. Za to priliko ga je sv. oče odlikoval z viteštvom.

George Washington in katoličani

Znano je, da je bil Geo. Washington, v katerem Amerika časti svojega očeta, napram katoliški cerkvi ne samo toleranten, ampak ji celo naklonjen. Sam je bil član episkopalne cekve. Manj znano pa je, da je nad njegovo posteljo na Mount Vernon visela in še visi podoba Brezmadežne. Sam jo je obesil na steno. Tudi to utegne biti mnogim novo, da je v noči pred smrtjo poslal po katoliškega duhovnika, Rev. Neala, ki je takoj odhitel k njemu in ostal pri njem, dokler ni izdihnil. Tako ve povedati nek katoličan George Walton. Slabi sinovi tega velikega očeta, magari polnokrvni Amerikanci, ki danes napram katoliški cerkvi in katoličanom niti tolerance ne poznajo.

Smrt znamenitega konvertita.

V Beaune (Burgundija) je umrl v svojem 67. letu znameniti francoski konvertit, pesnik in pisatelj, Adolf Rete. Potek njegovega življenja in spreobrnjenja smo pred par leti opisali v Koledarju Ave Maria pod naslovom "Od vruga k Bogu". Pod istim naslovom je svoje življenje

in spreobrnjenje sam opisal. — Knjiga je vzbudila veliko senzacijo in bila prestavljena v več jezikov. Pravijo, da se je ob njenem branju še več drugih spreobrnilo. Mož je bil prej vse: so-

cialist, komunist, anarhist in seveda popolen brezverec. V obupu si je ponovno hotel vzeti življenje, a mu je Marija takorekoč iztrgala samomorilno orožje. — Pred 30 leti se je po mnogih no-

tranjih bojih spreobrnil. Poslej je vse svoje zmožnosti posvetil katoliškemu apostolatu. Kot konvertit je napisal še 20 različnih del v obrambo resnice, ki jo je prej tako strastno napadal.

VESTI IZ UREDNIŠTVA

V Amerikanskem Slovincu in v Glasilu smo razglasili, da dobijo tisti, ki so brez dela, izjemoma koledar za polovično ceno, t. j. za 25c. Določili smo tudi, da velja ta polajšava samo za mesec katoliškega tiska, za celi februar. Ker pa bi se marsikdo izmed brezposelnih še rad poslužil te polajšave, a se iz tega ali onega vzroka ni mogel v mesecu februarju, zato izredni popust podaljšujemo **ŠE ZA MESEC MAREC**. Kdor je torej brez dela, naj brž naroči koledar in dobil ga bo za polovično ceno.

V Ljubljani so na praznik sv. Trch Kraljev slovesno proslavili Baragovo stoletnico.

Radio. — Dne 4. januarja je govoril v Washingtonu na radio naš rojak, jugoslovanski poslanik dr. L. Pitamic. Ameriški javnosti je pojasnil postanek, lego in gospodarski položaj naše lepe domovine Jugoslavije. Dne 12. februarja pa smo prvič v zgodovini slišali govoriti na radio sv. očeta. Nekaterim fanatikom in pocestnim barabam je bil sicer govor kamen spotike in bi dali menda svojo kri, če bi ga mogli preprečiti, katoličanom in vsem pametnim ljudem pa je bil povod spoštljivega občudovanja in vesele zadovoljnosti.

Angleško prestavo papeževga govora na radio najdete v Mlad. oddelku.

(Papež Pij XI. je pred kratkim izdal dve znameniti okrožnici, prvo o vzgoji mladine, drugo o zakonskem življenju. Letos bodo v Rimu slovesno praznovali 40 letnico Leonove enciklike "Rerum novarum".)

Do nedavnega so imeli v La Sallu ob torkih slovenski radio program. Približno iz istega vzroka kakor svoj čas v Chicagi, pa so morali z njim prenehati.

Slovenski seminar v Clevelandu. — V naši ameriški metropoli se vedno gibljejo. Enkrat priredijo trgovsko razstavo, drugi proizvajajo slovenski Pasijon, tretjič zopet kaj drugega. Pred kratkim so prišli na idejo slovenskega seminarja. Vodijo ga v International Institute of the Y.W.C.A. V njem nastopajo odlični Slovenci, kakor F. J. Lausche, Božidar Jakac, Ivan Zorman itd. ter predavajo vsak o svojem predmetu. Podjetnost Clevelandčanov je vredna posnemanja in naših iskrenih čestitk.

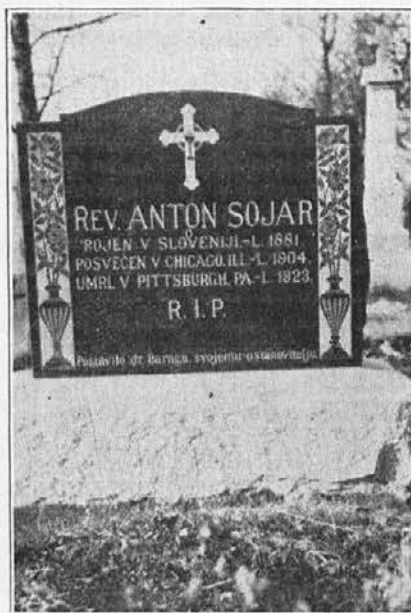
Fathru Sojarju so postavili spomenik na jolietem pokopališču. — V A. Slovincu in Glasilu je Rev. Anton Schiffrer sporočil, da stoji spomenik na grobu Fathra Sojarja. Njemu kot tajniku društva "Baraga" je bila poverjena naloga, da zbira prispevke in naroči spomenik. Darovali so mu: Rev. Jos. Verhunc \$35, Revs. John Blažič, James Cherne, Luka Gladek, Luka Klopčič, John E. Schiffrer in Dr. J. Zaplotnik vsak po \$25, Rev. Val. Schiffrer \$15, Revs. Francis Missia, John Gruden, Albin Moder, Peter Remškar vsak po \$10, Revs. Vincenc Bozja in Peter Sprajcar vsak po \$5. Vsi ti so bili kot bogoslovci člani Baragovega društva, kateremu je bil Father Sojar ustanovi-

koj in pošilja za tri sv. maše. Obenem izroča pozdrave svoji, 81 let stari materi, živeči v Starem trgu pri Rakeku.

Zlata poroka našega zastopnika. — Dne 24. februarja je s svojo ženo praznoval zlato poroko naš dolgoletni zastopnik v Jolietu Mr. Marko Bluth. Od začetka Ave Marije je bil njen naročnik in zastopnik. Dokler je bival v Minnesoti, jo je razširjal tamkaj, ko pa se je pred 11. leti preselil v Joliet, se tukaj trudi zanjo in jo vneta propagira od hiše do hiše. Ob zlatem jubileju se tudi mi veselimo z njim ter mu ključemo: Na mnoga zdrava in srečna leta!

Prodajalna K. T. D. H. Ničman nam je poslala v recenzijo dve lepi knjižici: Dr. M. Opeka, Knjiga postave in P. Mavricij Teraš, O. CAP., Pri studencih zdravja in moči. O obema bomo več spregovorili prihodnjič.

Poročilo iz Indianapolisa. — Cenjeni gospod urednik! Želim, da bi se v Ave Mariji od časa do časa kaj čitalo o Društvu krščanskih žena in mater. Upam, da boste radi sprejemali taka poročila. (Seveda, naj jih le pošiljajo od vseh strani Amerike.—Ur.) Tukaj pri nas v Indianapolisu je bilo ustanovljeno Društvo kršč. mater dne 19. marca 1922. Njegova ustanovnika sta bila misijonar Rev. Benvenut Winkler in tedanji naš župnik Rev. Ciril Orendač, ki sedaj delujejo nekje v državi New York. Naše društvo naklanja članicam veliko dušnih koristi. Za vsako umrlo članico poskrbi na osmino njene smrti črno sv. mašo z Libero. Za vse umrle članice je črna sv. maša z Libero enkrat na leto, v novembru. Za žive in mrtve članice je sv. maša vsako tretjo nedeljo v mesecu, k sv. obhajilu pa gremo zanje vsake tri mesece. Ali ni to lep dušni dobiček? Na marsikatero članico Maternega društva prav kmalu pozabijo sorodniki, sestre pa se jih še vedno spominjajo v svojih molitvah. Naj bi se pridružile našemu društvu vse dobre krščanske matere! Sedaj nas je v Indianapolisu 42. Tretjo nedeljo v marcu imamo skupno sv. obhajilo. — Podpisana pozdravljam vse drage sestre in se zahvaljujem, ker ste mi bile kot tajnici od ustanovitve društva zelo naklonjene. Oprostite mi, če nisem zmirom vse prav naredila. Na decemberski seji so bile izvolje-

telj. K članom Baragovega društva se je pridružil še s prispevkom \$10 Very Rev. dekan Šavs. Father Sojar je bil skozi 14 let župnik fare sv. Štefana v Chicagi, kjer si je postavil najlepši spomenik z novo cerkvijo in župniščem. Umril je l. 1923 v Pittsburghu, Pa. Naj mu bo ohranjen časten spomin med ameriški Slovenci!

Poročilo Johna Intiharja iz Clevelanda. — Sporoča nam, da bo 28. marca preteklo sto let, kar so bili rojeni njegov oče. Živel so 86 let in so bili veliki častivec Matere božje. Narodili so se v Pudobu, poročeni so bili v Starem trgu, počivajo pa u Viševku. Želi jim večni mir in po-

ne sledeče odbornice: Frančiška Stergar, predsednica; Mary Mrvar, tajnica; Jennie Gerbek, blagajnica. — Ana Kovač, članica Maternega društva.

Zopet je umrl en odličen slovenski duhovnik. — Ravno ko smo zaključevali urejevanje te številke, smo prejeli telegrafično obvestilo, da je v St. Paulu, Minn. dne 18. febr. umrl preč. g. Franc Ksaver Bajec. Več o blagem pokojniku prinese prihodnja številka. R.I.P.

V Kansas City so dne 5. febr. ob ogromni udeležbi ljudstva in duhovščine pokopali znanega vodjo izseljeniških Hrvatov Msgr. D. Krmpotića. Naj počiva v miru!

Od našega potovalnega zastopnika. — Naš potovalni zastopnik brat Antonin Šega hodi od naselbine do naselbine in pobira naročnino za Ave Marijo. Marsikaj vidi in izkusi. Včasih nam poroča, kako se mu godi. Zadnjič pa nam je poslal kar cel dolgi članek v priobčitev. Naslov ima "Napredni ali kaj?" V glavnem se tako-le glasi: Ako kdo pravi, da je napreden, pričakujem od njega, da mi bo razložil, v čem pravzaprav obstoja ta njegova naprednost. Zgodi se, da najdem prijatelja, ki ima po dolgem času enkrat res lepo hišo; priznati bom moral, ta-le prijatelj je napredoval. Toda naši Slovenci ne povdarjajo te naprednosti, če rečejo, da so napredni, ampak povsem drugo. Celo matere mi zabrusijo pod nos, da berejo napredne liste; in med temi materami so tudi take, ki imajo komaj toliko pod palcem, da se preživljajo iz dneva v dan. Kaj torej razumejo pod svojo naprednost? Ne vedo drugega odgovora kakor tega, da nimajo več vere, da so zavrgli tisto, kar je njihovim starišem bilo najdražje in najbolj sveto. Seveda se potem ne moremo čuditi, če je med našimi ljudmi toliko razporok in divjih zakonov. Ljudje čitajo brezverske liste, kljub temu pa hočejo veljati še za katoliške. V dejanju so slabši kot Judje in Turki, v hišah pa imajo razobešene razne svete podobe. Tudi se dobijo ljudje, ki hodijo v cerkev, v njihovo hišo pa ne prihaja noben katoliški list. Izgovarjajo se, da nimajo denarja —

a glejte jih hinavce in lažnjivce: Večkrat imajo naročena celo dva brezverska dnevnika!! Ko bi videli, koliko zla je povzročilo tako brezversko časopisje med našim narodom, ne nehali bi vpiti in svariti pred njim. Pred dvanajstimi leti je bilo, ko sem bil v neki naselbini. Stirinajstletno deklico vprašam, kje so mama. Sram je je bilo ob vprašanju, nazadnje pa mi je le povedala, češ, pustili so nas. In vprašal sem nadalje, koliko jih je otrok, pa je rekla, da osem. Pri sosedu sem natančneje zvedel, kako se je zgodilo. Povedal je, da so čitali brezverske časopise in se zgubili. . .

Nekateri trdijo, da njim ne škoduje, če berejo slabo časopisje, da so dovolj trdni. Tudi, če bi to bilo res, (vsakdanje skušnje potrjujejo nasprotno!), bi tvoja katoliška značajnost zahtevala, da ne podpiraš listov, ki blatijo tisto, kar je tebi najsvetejše. Na drugi strani pa vendar veš, da pravi Kristus: Kdor ni z mano, je proti meni. Če podpiraš nasprotnike, obenem pa hočeš biti Kristusov, si se bridko zmotil. Mogoče boš to spoznal do dna šele na smrtni postelji, kakor je spoznal neki rojak. Dokler je bil zdrav, mu je bila cerkev deveta briga, ko pa je zbolel in je uvidel, da bo treba umreti, je začel zdihovati in klicati Marijo na pomoč. Zena se je čudila in ga vprašala, zakaj kliče Marijo, ko vendar poprej ni nič dal na vero in duhovnike. Odgovoril je, da je lahko tako trditi med prijatelji, dokler je človek zdrav, a sedaj, ko je prišla bolezen, je drugače. Umreti bom moral, pojdi mi po duhovnika, je končno zahteval. A žena mu reče: Kaj, po farja naj grem, po njega, ki si ga tolikokrat preklinjal in zmerjal? Seveda je žena rada ustregla moževi želji in poklicala je duhovnika. Prejel je sv. zakramente in bil ves drug človek. Lepo je zopet molil in slednjič mirno umrl. Pozno je prišel nazaj na pravo pot, vendar še pravočasno.

Kaj pa tisti, ki imajo vero v srcu, ali se ne postavijo v bran zanjo, kadar je treba? V sramoto velike množine naših mož moram priznati, da ne. Pride en široko-ustni naprednjak med deset ali še več naših mož, pa zabavlja čez vero in duhov-

nike, naši možje (pravzaprav figa-možje) pa kar lepo molčijo. Večkrat se zgodi, da kaka zgovorna in dobra katoliška žena prej zapre goflo brezverskim barabam, kakor pa tisti korenjaki, ki se jim pravi "katoliški" možje. Seveda so tudi tukaj izjeme in vsa čast ter priznanje takim izjemam! Postavijo se za dobro stvar in podpirajo katoliške liste. Zavedajo se namreč, koliko zla povzročijo v družinah slabo berilo in slaba družba.

Pravi katoličani so ponosni na svojo vero, na svojo cerkev in svojo farno šolo. Koliko žrtev je bilo za vse to treba, a sedaj stoji v blagor njihovo in njihovih družin! Naj pogledajo naši širokoustni brezverci na vse naše žrtve, pa naj na njih vidijo, koliko mi cenimo svoje versko prepričanje. Oni so komaj postavili par domov s pomočjo katoliških rojakov, sicer pa so gofle in ciganske ničle. Kake izprijene ženske in zašli pobalini jih seveda z navdušenjem podpirajo, ker v svoji slepoti ne vedo več ločiti dneva od noči, teme od luči. Enkrat sem naletel na neko tako zgubljeno, prav ubožno ženo, ki je dala za neki milijondolarski sklad kar celih \$50. Djal sem ji, da sploh ne more vedeti, zakaj se bo tisti njen denar porabil, pa pravi: Meni nič mar, da le gre za naprednost. . . Vidite, taka je požrtvovalnost pri nasprotnikih! Naši ljudje pa kimajo in dremljejo in mislijo, da so samo duhovniki dolžni podpirati cerkev in vero. Pojte se solit take šleve in neznačajneži! Učite se vsaj pri nasprotnikih in bodite dosledni! Verniki so se v vesti dolžni vselej in povsod postaviti za svojo vero. Da, celo življenje so dolžni dati zanjo, če bi bilo treba. Kdor podpira in naročuje brezverski list, je izdajalec svoje vere in svojega prepričanja. Dajte vendar enkrat vstati, katoličani, in pojdite v boj zase in za svojo vero! Brezverska poudenja se vedno bolj širi, vi pa spite in se udajate sladkim sanjam. Temu mora biti enkrat konec!!! In konec naj bo danes, ne jutri! Naj ne bodo moje besede brez učinka in upoštevanja! Zavedni in odločni katoličani, pomagajte dobri stvari do zmage!

VSEBINA MARČEVE ŠTEVILKE:

Slovenski pasijon v Clevelandu	str. 65-66	Glasovi od Marije Pomagaj (p. Hugo).....	str. 81-82
Kako sem se s sv. Jožefom seznanil (dr. Fr. Trdan).....	str. 67-68	Zahvala, darovi in druge (upravn. p. Benedikt).....	str. 82-83
Strah božji (p. Odilo)	str. 68	Vsem rojakom v lepi Ameriki	str. 83
Baragova pisma:		Naši mladini:	
Do končnega cilja — med Indijance (p. Hugo).....	str. 69-71	N.C.W.C. Text of Pope's Radio Address to the World.....	p. 84-85
To whom it may concern (Gospod kaplan)	str. 71-72	The Mass (Fr. Scheringer)	p. 85-87
Bog preizkuša. . . (p. Evstahij)	str. 72	Growing "Glads" (The Duchess)	p. 87
Minnetonka (p. Bernard)	str. 73-75	Legens of St. Francis (Ksaver Meško—Albina Wahčič).....	p. 87-88
Sv. Jožefu (pesem — p. Evstahij)	str. 75	The Stars (Fr. Leonard)	p. 88
Biti katoličan nam bodi ponos (Rev. Janez Filipič).....	str. 76-77	Ingratitude for reward (Lea Fatur — Fr. Leonard).....	p. 89
Staro pričevanje o Baragi (dr. J. Zaplotnik).....	str. 77	Pisma	p. 89-90
Sestram v Gospodovi službi:		Za kruhom (igrica — Sestra S.)	p. 90-91
Z grička Asizij	str. 78	In the realm of books (A. Wahčič)	p. 92
Uporaba mesečnih listkov	str. 78-79	Doma in po svetu (p. Hugo).....	str. 93-95
Tine in Cila (idila — Marin Miha).....	str. 79-80	Vesti iz uredništva	str. 95-96